

DET KONGELIGE
KULTURDEPARTEMENT

Prop. 10 LS

(2018–2019)

Proposisjon til Stortinget (forslag til lovvedtak og stortingsvedtak)

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

Innhold

1	Proposisjonens hovedinnhold..	5	8	Økonomiske og administrative konsekvenser	21
2	Bakgrunnen for forslaget	7	8.1	Konsekvenser for det offentlige ...	21
2.1	EUs portabilitetsforordning	7	8.2	Konsekvenser for private aktører	21
3	Høringen	8	9	Merknader til de enkelte bestemmelsene	22
4	Samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning	10	9.1	Endringer i åndsverkloven	22
4.1	Om europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/1128 ...	10	9.2	Endringer i annen lovgivning	22
4.2	Innlemmelse av forordningen i EØS-avtalen	10	A Forslag til lov om endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.)		
4.3	EØS-komiteens beslutning	10	B Forslag til vedtak om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)		
4.4	Om forholdet til norsk rett	10	26		
4.5	Departementets vurderinger	10	Vedlegg		
5	Gjennomføring av EUs portabilitetsforordning	12	1	EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 av 6. juli 2018 om endring av EØS-avtalens vedlegg XVII (Opphavsrett)	27
5.1	Forordningen	12	2	Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/1128 av 14. juni 2017 om grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i det indre marked	28
5.2	Gjeldende rett	15			
5.3	Andre nordiske land	16			
5.4	Høringsnotatet	16			
5.5	Høringen	16			
5.6	Departementets vurderinger	17			
6	Håndheving og forholdet til CPC-forordningen	18			
6.1	Generelt om håndheving	18			
6.2	CPC-forordningen	18			
6.3	Høringsnotatet	18			
6.4	Høringen	18			
6.5	Departementets vurderinger	19			
7	Andre endringer	20			
7.1	Åndsverkloven § 86 – oppfølging av Stortingets anmodningsvedtak nr. 741, 22. mai 2018	20			
7.2	Endringer i andre lover som følge av ny åndsverklov	20			

DET KONGELIGE
KULTURDEPARTEMENT

Prop. 10 LS

(2018–2019)

Proposisjon til Stortinget (forslag til lovvedtak og stortingsvedtak)

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

*Tilråding fra Kulturdepartementet 2. november 2018,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Solberg)*

1 Proposisjonens hovedinnhold

Kulturdepartementet legger med dette frem forslag til endringer i lov 15. juni 2018 nr. 40 om opphavsrett til åndsverk mv. (åndsverkloven). Ved forslaget gjennomføres europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/1128 om grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i det indre marked (portabilitetsforordningen).

Portabilitetsforordningen ble vedtatt 14. juni 2017 og publisert i Den europeiske unions tidende 30. juni samme år. Forordningen gir regler for å sikre at abonnenter av portable nettbaserte innholdstjenester også får tilgang til disse tjenestene ved midlertidig opphold utenfor bostedsstaten. Disse tjenestene kan omfatte en rekke forskjellige typer innhold, blant annet audiovisuelt innhold

som kringkastingskanaler, filmer og serier, sportsprogrammer og nyhets- og aktualitetsprogrammer, men også radioprogrammer, musikk og bøker. Forbrukere som abonnerer på betalingstjenester som Viaplay, HBO Nordic, TV 2 Sumo mv. skal altså, når de for eksempel i forbindelse med forretningsreiser eller ferier oppholder seg i et annet EØS-land, få tilgang til det samme innholdet som de har i hjemlandet.

Forordningen er EØS-relevant og ble ved EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 av 6. juli 2018 innlemmet i EØS-avtalens vedlegg XVII (Opphavsrett). Beslutningen om å ta inn forordningen i EØS-avtalen ble tatt med forbehold om Stortingets samtykke. Departementet foreslår

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

derfor at Stortinget gir samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning.

I proposisjonen foreslår departementet at det gis en ny bestemmelse i åndsverkloven som gjennomfører forordningen. Det foreslås at forordningen gjennomføres i norsk rett ved inkorporasjon, det vil si at forordningen gjøres gjeldende som norsk rett gjennom en henvisning i den foreslåtte lovbestemmelsen.

Portabilitetsforordningen trådte i kraft i EU 1. april 2018 og gjelder nå direkte i alle EUs med-

lemsstater. Departementet foreslår at den nye bestemmelsen, som gjennomfører forordningen i norsk rett, skal gjelde fra den tid Kongen bestemmer.

Departementet foreslår for øvrig enkelte lovtekniske endringer i åndsverkloven og andre lover.

Forordningen og EØS-komiteens beslutning ligger som trykte vedlegg til proposisjonen, begge i uoffisiell norsk oversettelse.

2 Bakgrunnen for forslaget

2.1 EUs portabilitetsforordning

Avtaler om levering av nettbaserte innholdstjenester er ofte utformet slik at brukerens (abonnentens) tilgang til tjenesten begrenses når brukeren befinner seg utenlands. Den praktiske konsekvensen av dette kan for eksempel være at abonnenten ikke kan logge seg inn på tjenesten, eller at tilgangen til innholdet, eller deler av dette, på annet vis begrenses når abonnenten befinner seg utenfor bostedsstaten. Muligheten for brukere har til å få tilgang til sine portable innholdstjenester ved midlertidig opphold i et annet EØS-land er i dag ulik fra tjeneste til tjeneste. Enkelte tjenester gir full tilgang, mens andre tilbyr begrenset eller ingen tilgang.

Bakgrunnen for denne situasjonen er at rettighetene som benyttes i innholdstjenester ofte lisensieres territorielt (dvs. for bestemte geografiske områder). På opphavsrettsområdet kan man noe forenklet si at den som tilgjengeliggjør beskyttet materiale for eksempel på Internett, utfører en opphavsrettslig relevant handling ikke bare i landet materialet gjøres tilgjengelig fra, men også i andre land der man kan få tilgang til materialet. Dette innebærer at tilbydere av nettbaserte innholdstjenester må innhente rettighetshavers samtykke (dvs. klarere rettighetene) for alle land der materialet gjøres tilgjengelig. På grunn av kostnader til slik rettighetsklarering begrenses ofte lisensieringen til brukernes bostedsstat, slik at det ikke vil være mulig å få tilgang til innholdet fra andre land.

I Europakommisjonens strategi for det digitale indre marked («DSM-strategien» (KOM(2015)

192) av 6. mai 2015) ble det foreslått en rekke tiltak for å skape et indre marked for digitalt innhold og digitale tjenester. Som et av de første initiativene i DSM-strategien fremla Kommisjonen 9. desember 2015 et forslag til forordning om sikring av grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester (KOM(2015) 627). Formålet med forslaget var å fjerne hindringer som vanskeliggjør abonnentenes tilgang til og bruk av sine nettbaserte innholdstjenester som gir tilgang til sport, film, musikk mv. utenfor bostedsstaten. Det opprinnelige forslaget ble offentliggjort samtidig med Kommisjonens meddelelse «Towards a modern, more European copyright framework» (KOM(2015) 626), hvor det ble redegjort for Kommisjonens planer på opphavsrettsområdet.

Forordning (EU) 2017/1128 om grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i det indre marked (portabilitetsforordningen) ble vedtatt 14. juni 2017. Portabilitetsforordningen gir felles europeiske regler for å sikre at forbrukere får tilgang til sine innholdstjenester over landegrensene ved midlertidig opphold i andre medlemsstater. Ved forordningen skal abonnenter av portable nettbaserte betalings-tjenester få tilgang til det samme innholdet ved midlertidig opphold i et annet EØS-land som de har i hjemlandet, uten at det skal betales ekstra for dette, eller at tjenestetilbyderen må klare dette særskilt med rettighetshaver. For tilsvarende tjenester som tilbys gratis, er det opp til tilbyderen om de ønsker å omfattes av forordningen.

3 Høringen

Kulturdepartementet sendte 14. august 2018 ut et høringsnotat med forslag til gjennomføring av forordningen i åndsverkloven. Høringsnotatet ble sendt til følgende høringsinstanser:

Departementene

Datatilsynet
 Den norske UNESCO-kommisjonen
 Domstoladministrasjonen
 Forbrukerrådet
 Forbrukertilsynet
 Innovasjon Norge
 Medietilsynet
 Nasjonal kommunikasjonsmyndighet (Nkom)
 Nasjonalbiblioteket
 Nasjonalmuseet for kunst, arkitektur og design
 Norsk filminstitutt
 Norsk kulturråd
 Norsk rikskringkasting AS (NRK)
 Patentstyret
 Regelrådet
 Riksarkivet
 Universitets- og høgskolerådet (UHR)

Advokatforeningen
 Abelia
 Akademikerne
 Bildende Kunstneres Hjelpfond
 BONO – Billedkunst Opphavsrett i Norge
 Creative Commons Norge
 Den norske Dommerforening
 Den norske Forfatterforening
 Den norske Forleggerforening
 Det Norske Komponistfond
 Elektronisk Forpost Norge (EFN)
 Fagpressen
 Fellesorganisasjonen Foto-Norge
 FolkOrg
 Fond for utøvende kunstnere (FFUK)
 FONO
 Forbundet Frie Fotografer (FFF)
 Forskerforbundet
 FriBit
 Funksjonshemmedes Fellesorganisasjon
 Grafill – Norske grafiske designere og illustratører

GramArt
 Gramo
 Hørselshemmedes Landsforbund (HLF)
 IFPI Norge
 IKT-Norge
 Institusjonsfotografene
 Kabel Norge
 Kopinor
 KS – Kommunesektorens organisasjon
 Kunstnernetverket
 Landsforeningen Norske Malere
 Landslaget for lokalaviser
 Landsorganisasjonen i Norge (LO)
 Mediebedriftenes Landsforening (MBL)
 Motion Picture Association (MPA) v/adv.
 Simonsen Vogt Wiig
 Musikernes fellesorganisasjon (MFO)
 Musikkfondene
 Musikkforleggerne
 NONA – The Norwegian Online News Association
 NOPA – Norsk forening for komponister og tekstforfattere
 Nordic Content Protection (Stop Nordic)
 Norges Blindeforbund
 Norges Fotografforbund
 Norges Juristforbund
 Norges museumsforbund
 Norsk Artistforbund (NA)
 Norsk audiovisuell oversetterforening (NAVIO)
 Norsk Bibliotekforening
 Norsk Billedhoggerforening
 Norsk faglitterær forfatter- og oversetterforening (NFF)
 Norsk filmforbund
 Norsk Filmklubbforbund
 Norsk forening for jus og edb
 Norsk Journalistlag (NJ)
 Norsk Komponistforening (NKF)
 Norsk Kritikerlag
 Norsk Lokalradioforbund
 Norsk lyd- og blindeskriftsbibliotek (NLB)
 Norsk Oversetterforening (NO)
 Norsk PEN
 Norsk Presseforbund
 Norsk Redaktørforening (NR)
 Norsk Rockforbund

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

Norsk Sceneinstruktørforening	Telia
Norsk Skuespillerforbund (NSF)	TV 2 AS
Norsk teater- og orkesterforening	
Norsk Tidsskriftforening	Høringsfristen var 25. september 2018. I høringen
Norsk Videogramforening (NVF)	kom det til sammen inn 23 høringssvar. Følgende
Norske Arkitekters Landsforbund	15 instanser har uttalt at de ikke vil avgi høringssut-
Norske Barne- og Ungdomsbokforfattere	talelse, eller at de ikke har merknader til forslaget:
Norske Billedkunstnere (NBK)	
Norske Dansekunstnere	Forsvarsdepartementet
Norske Dramatikeres Forbund	Helse- og omsorgsdepartementet
Norske Filmregissører	Kunnskapsdepartementet
Norske Grafikere	Landbruks- og matdepartementet
Norske Kunsthåndverkere (NK)	Nærings- og fiskeridepartementet
Norske Reklamefotografer	Samferdselsdepartementet
Norske Scenografer	Utenriksdepartementet
Norske Tekstilkunstnere	
Norwaco	Domstoladministrasjonen
Næringslivets Hovedorganisasjon – NHO	Nasjonal kommunikasjonsmyndighet (Nkom)
Platearbeiderforeningen	Norsk filminstitutt
Rettighetsalliansen	Norsk kulturråd
Stiftelsen Elektronikkbransjen	
TONO	BONO – Billedkunst Opphavsrett i Norge
Unge Kunstneres Samfund	Kopinor
Virke kunnskap, teknologi og utdanning (Virke KTU)	Norsk Billedhoggerforening
Virke Produsentforeningen	Norwaco
YS	
	Følgende åtte instanser har uttalt seg om realite-
	ten i forslaget:
Altibox AS	
Den Norske Ballettskole AS	Justis- og beredskapsdepartementet
Discovery Networks Norway AS (Discovery)	
Facebook	Forbrukerrådet
Get TDC AS	Forbrukertilsynet
Google Norge	Medietilsynet
Modern Times Group MTG AS	
Motion Picture Licensing Corporation Norge (MPLC)	Kabel Norge
NextGenTel AS	TONO
Nordic Screens AS	Virke Produsentforeningen
P4 Radio Hele Norge AS	
RiksTV AS	Telenor Broadcast Holding AS og
Telenor Norge AS	Telenor Norge AS

4 Samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning

4.1 Om europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/1128

Forordning (EU) 2017/1128 om grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i det indre marked (portabilitetsforordningen) gir felles europeiske regler for å sikre at abonnenter av portable nettbaserte tjenester også får tilgang til disse tjenestene ved midlertidig opphold utenfor bostedsstaten.

Formålet med forordningen er å fjerne hindringer for grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester som gir tilgang til sport, film, musikk mv. Dette skal gjøre det mulig for forbrukere å ta med og få tilgang til slike tjenester når de oppholder seg midlertidig i andre EØS-land.

Det vises til punkt 5.1 for en nærmere gjennomgang av forordningen.

4.2 Innlemmelse av forordningen i EØS-avtalen

For at en rettsakt skal bli folkerettslig bindende for Norge, må den innlemmes i EØS-avtalen. Ved EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 av 6. juli 2018 ble portabilitetsforordningen vedtatt innlemmet i EØS-avtalen.

Samtidig med selve innlemmelsesvedtaket er det også vedtatt visse tekniske tilpasninger til teksten slik at den passer for EØS/EFTA-statene. For eksempel fremgår det av beslutningen at henvisninger i forordningen til EU-lovgivning skal bety EØS-lovgivning for EØS/EFTA-statene. I forbindelse med innlemmelse av rettsakter i EØS-avtalen er det imidlertid svært begrensede muligheter for materielle tilpasninger, og departementet har i forhandlingene med EU heller ikke sett behov for å foreslå slike.

Beslutningen i EØS-komiteen om innlemmelse av forordningen i EØS-avtalen er tatt med forbehold om Stortingets samtykke. Innlemmelse forutsetter derfor at Stortinget samtykker til at forordningen skal bli en del av EØS-avtalen.

4.3 EØS-komiteens beslutning

EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 av 6. juli 2018 om endring av EØS-avtalens vedlegg XVII (Opphavsrett) inneholder en fortale og fire artikler. I fortalen vises det til EØS-avtalen, og særlig artikkel 98, som gjør det mulig å endre vedleggene til EØS-avtalen ved beslutning i EØS-komiteen.

Artikkel 1 fastsetter at europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/1128 av 14. juni 2017 om grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i det indre marked skal innlemmes i EØS-avtalens vedlegg XVII.

Artikkel 2 fastsetter at teksten til forordning (EU) 2017/1128 på norsk og islandsk, som skal kunngjøres i EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*, skal gis gyldighet.

Artikkel 3 fastsetter at beslutningen trer i kraft etter at EØS-komiteen har fått alle meddelelser etter EØS-avtalen artikkel 103 nr. 1, mens *artikkel 4* presiserer at beslutningen skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*.

4.4 Om forholdet til norsk rett

Nasjonal gjennomføring av forordningen vil kreve lovendringer.

Norsk rett inneholder ingen tilsvarende regler som forordningen som forplikter tilbydere av innholdstjenester til å tilby sine abonnenter adgang til tjenestene, når de oppholder seg midlertidig utenfor Norge.

Det vises til punkt 5.2 for en nærmere omtale av forholdet til norsk rett.

4.5 Departementets vurderinger

Etter departementets vurdering vil forordningen ha positive konsekvenser for både norske forbrukere og tilbydere av nettbaserte innholdstjenester. At norske innholdstjenester blir mer tilgjengelige, vil også kunne føre til at innholdet i

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

tjenestene, herunder norsk innhold, oppleves som mer attraktivt. Forbrukere vil dermed få en bedre brukeropplevelse av tjenestene, samtidig som det ikke skal betales noe ekstra for denne tilgangen. Det antas også at forordningen vil ha begrensede økonomiske konsekvenser for rettig-

hetshavere til innhold som tilbys i nettbaserte innholdstjenester.

Kulturdepartementet tilrår godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 av 6. juli 2018 om innlemmelse av portabilitetsforordningen i EØS-avtalen.

5 Gjennomføring av EUs portabilitetsforordning

5.1 Forordningen

Forordningen ble vedtatt 14. juni 2017 og ble publisert i Official Journal 30. juni 2017 (med rettelse 28. juli 2017). Forordningen er vedtatt med hjemmel i traktaten om Den europeiske unions virkeområde (TEUV) artikkel 114.

Forordningen har 11 artikler.

Formål, virkeområde og definisjoner (artikkel 1 og 2)

Forordningens formål og virkeområde fremgår av artikkel 1. Med forordningen blir det innført felles regler for å sikre at abonnenter av nettbaserte innholdstjenester kan få tilgang til og bruke disse tjenestene når abonnentene midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat (grensekryssende portabilitet). I fortalen punkt 12 er det presisert at begrepet grensekryssende portabilitet ikke er det samme som grensekryssende tilgang til innholdstjenester som leveres i en annen medlemsstat enn forbrukerens bostedsstat. Grensekryssende tilgang omfattes ikke av forordningen.

Artikkel 2 inneholder definisjoner av sentrale begreper som brukes i forordningen. Her defineres «abonnet», «forbruker», «bostedsstat», «midlertidig opphold i en medlemsstat», «nettbasert innholdstjeneste» og «portabel».

En «abonnet» er ifølge forordningen en forbruker som har inngått en kontrakt med en tilbyder om levering av en nettbasert innholdstjeneste. Med «kontrakt» menes enhver avtale eller overenskomst mellom en tilbyder og abonnent, herunder der abonnenten aksepterer tilbyderens vilkår for levering av den nettbaserte tjenesten, uansett om det skjer mot betaling av penger eller ikke, jf. artikkel 2 nr. 1 og fortalen punkt 15.

«Forbruker» er enhver fysisk person som i forbindelse med kontrakter som omfattes av forordningen, handler for formål som ikke er knyttet til vedkommendes forretnings-, industri-, håndverks- eller yrkesvirksomhet.

«Bostedsstat» er ifølge forordningen den staten der abonnenten har faktisk og varig bosted. Dette skal bestemmes på grunnlag av den kontrollen som skal foretas i henhold til artikkel 5.

Med «midlertidig opphold i en medlemsstat» menes at abonnenten i et begrenset tidsrom befinner seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat. Av Kommisjonens konsekvensanalyse (SWD(2015) 270) fremgår at det her ikke siktes til et bestemt tidsrom, jf. også artikkel 7 nr. 1, og at det midlertidige oppholdet blant annet kan skyldes ferie, jobb eller studier. Som for de andre definisjonene i forordningen vil det i siste instans være opp til EU-domstolen å fastlegge det nærmere innholdet i begrepet.

Europakommisjonen har imidlertid i et brev til medlemsstatene av 1. juni 2018 kommet med enkelte presiseringer av hvordan «midlertidig opphold» etter Kommisjonens syn skal tolkes. I brevet fremgår det at det i samsvar med forordningen ikke er adgang til å begrense portabiliteten til nærmere angitte tidsperioder, for eksempel et bestemt antall dager. Videre viser Kommisjonen til at formålet med forordningen er å tillate portabilitet ved alle former for midlertidig opphold. Dette omfatter også opphold som er av lengre varighet enn det som normalt er situasjonen ved forretningsreise eller ferie. Som eksempel nevnes studier hvor utenlandsoppholdet vil kunne vare over et lengre tidsrom. Når det gjelder vurderingen av om abonnenten har midlertidig opphold i en annen medlemsstat, anbefaler Kommisjonen at dette som hovedregel skal skje i forbindelse med inngåelse eller fornyelse av kontrakten, jf. artikkel 5.

«Nettbasert innholdstjeneste» er en portabel tjeneste som en tilbyder lovlig tilbyr abonnenter i deres bostedsstat, og som er en audiovisuell medietjeneste etter direktiv 2010/13/EU (AMT-direktivet), eller en tjeneste som gir tilgang til verk, andre beskyttede arbeider eller overføringer fra kringkastingsforetak, enten det skjer lineært eller på-forespørsel. En nettbasert innholdstjeneste vil etter denne definisjonen kunne være en tjeneste som inneholder en rekke forskjellige typer innhold, for eksempel kringkastingskanaler, filmer og serier, underholdningsprogrammer, sportsprogrammer, nyhets- og aktualitetsprogrammer, radioprogrammer, musikk, bøker og data-spill mv., jf. også fortalen punkt 1, 4, 5 og 8. Det er ikke avgjørende hvilken teknisk metode som

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

benyttes for leveringen. Både strømming, nedlasting, applikasjoner og enhver annen måte som gjør det mulig å bruke innholdet, omfattes, jf. fortalen punkt 15.

Med «portabel» menes en egenskap ved en nettbasert innholdstjeneste som muliggjør tilgang til og bruk av tjenesten i bostedsstaten uten at dette er begrenset til et bestemt sted.

Begrepet «tilbyder» er ikke uttrykkelig definert i forordningen. Det fremgår imidlertid indirekte at tilbyder er den som leverer de nettbaserte innholdstjenestene til abonnentene.

Forpliktelse til å muliggjøre grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester (artikkel 3)

Artikkel 3 er en av de sentrale bestemmelsene i forordningen. Den fastsetter en forpliktelse for tilbydere til å gjøre det mulig for abonnenter å få tilgang til nettbaserte innholdstjenester og bruke disse når de midlertidig oppholder seg utenfor bostedsstaten, jf. artikkel 3 nr. 1 og fortalen punkt 15, 17, 21, 24 og 26.

Forpliktelsen gjelder bare tjenester som tilbys mot betaling av penger. Bakgrunnen for denne begrensningen er at tilbydere av betalings-tjenester anses å kunne kontrollere abonnentenes bostedsstat. Kravet om betaling omfatter både situasjoner der betalingen skjer direkte til tilbyderen, og der den skjer til en annen part. Sistnevnte vil for eksempel være tilfellet det tilbyderen tilbyr en pakke som kombinerer en elektronisk kommunikasjonstjeneste og en innholdstjeneste som drives av en ekstern tilbyder, jf. fortalen punkt 18. Betaling av kringkastingsavgift og lignende til offentlige kringkastings-tjenester skal ikke anses som betaling av penger i forordningens forstand.

Selv om forpliktelsen kun gjelder tjenester som tilbys mot betaling, vil innholdet i gratis-tjenester kunne omfattes dersom gratistjenestene også inngår i en portabel betalings-tjeneste, for eksempel gjennom TV-distributørens portable applikasjoner.

Abbonnten skal etter bestemmelsen gis samme tilgang til tjenesten som det den har i bostedsstaten. Forpliktelsen omfatter tilgang til samme innhold på samme område og med samme antall enheter for det samme antall brukere og med samme funksjonsområde. Tilbyderen er ikke forpliktet til å gi abonnenten samme leveringskvalitet på tjenesten som det den har når den leveres i bostedsstaten, jf. artikkel 3 nr. 3. Tilbyderen kan likevel påta seg et videre ansvar enn det som følger av bestemmelsen. Abonnenten skal informeres om leveringskvaliteten når tjenesten gjøres til-

gjengelig ved midlertidig opphold i en annen medlemsstat, jf. artikkel 3 nr. 4 og fortalen punkt 22. Denne informasjonen skal gis før tjenesten leveres over landegrensene.

Etter artikkel 3 nr. 2 har tilbyderen ikke anledning til pålegge abonnenten ekstra kostnader for tilgang og bruk utenfor bostedsstaten.

Sted for levering av, tilgang til og bruk av nettbaserte innholdstjenester (artikkel 4)

For å sikre at tilbyderne oppfyller forpliktelsen i artikkel 3 om å tilby grensekryssende portabilitet til sine abonnenter uten å måtte klarere relevante rettigheter i andre medlemsstater, har det blitt ansett nødvendig å fastsette at tilbydere alltid skal ha rett til å tilby slik portabilitet dersom forordningens bestemmelser for øvrig er oppfylt. I artikkel 4 reguleres forholdet mellom tilbydere og rettighetshavere, slik at tilbyderne overfor sine abonnenter har mulighet til å oppfylle forordningens krav.

Artikkel 4 fastslår at leveringen av tjenesten og den tilgangen og bruken abonnenten har ved midlertidig opphold utenfor bostedsstaten, utelukkende skal anses å finne sted i bostedsstaten. Dette har betydning for hvordan rettigheter etter opphavsrettlovgivningen og annen lovgivning kan utøves, og for eventuelle avtalebestemmelser med territorielle begrensninger for bruken av innholdet. Bestemmelsen innebærer at de opphavsrettslige relevante handlingene (eksemplarframstilling eller tilgjengeliggjøring for allmennheten) som finner sted når tjenesten stilles til rådighet for brukere for grensekryssende portabilitet etter forordningen, rettslig sett ikke skal anses skje i det landet abonnenten oppholder seg midlertidig, men i dennes bostedsstat.

Denne «rettslige fiksjonen» betyr at tilbydere kan tilby grensekryssende portabilitet på grunnlag av avtaler og lisenser med rettighetshavere som gjelder tilgjengeliggjøring og bruk i abonnenters bostedsstat. Bestemmelsen gjelder uansett om rettighetshaveren som lisensierer innholdet, er fra en medlemsstat eller et tredjeland.

Konsekvensen av bestemmelsen er også at verken tilbyderens levering av innholdstjenesten til en abonnent som oppholder seg midlertidig i et annet land enn bostedsstaten, eller abonnentens tilgang til eller bruk av tjenesten i samsvar med forordningen, vil utgjøre et inngrep i opphavsrett eller andre relevante rettigheter, jf. fortalen punkt 24. I den utstrekning forordningen får anvendelse, kan ikke tilbyderen eller abonnenten anses å ha gjort et opphavsrettsinngrep, selv om bruken

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

utenfor bostedsstaten ikke er klarert med rettighetshaverne. Tilbyderen kan heller ikke overfor rettighetshaveren holdes ansvarlig for overtredelse av avtalebestemmelser som er i strid med forordningens forpliktelse om å tilby grensekryssende portabilitet.

Kontroll av bostedsstat (artikkel 5)

I tillegg til at tilbyderen er forpliktet til å tilby grensekryssende portabilitet, inneholder forordningen bestemmelser om at tilbyderen skal verifisere abonnentens bostedsstat, jf. artikkel 5 og fortalen punkt 26 og 27. Denne kontrollen skal skje ved inngåelse og fornyelse av avtale. Bakgrunnen for disse bestemmelsene er hensynet til rettighetshaveres behov for kontroll når det gjelder bruk av deres verk.

Etter artikkel 5 nr. 1 skal metodene som brukes for kontrollen være rimelige, forholdsmessige og effektive, dvs. ikke gå lenger enn hva som er nødvendig for å oppnå formålet med kontrollen. Tilbyderen har rett til å be abonnenten om nødvendige opplysninger for å fastslå abonnentens bostedsstat, jf. artikkel 5 nr. 3.

Verifisering av abonnentens bostedsstat skal skje ved hjelp av høyst to kriterier fra en liste over kontrollmetoder, se artikkel 5 nr. 1 bokstav a til k. Dersom tilbyderen ikke kan kontrollere abonnentens bostedsstat, har tilbyderen ikke rett til (i medhold av forordningen) å gi abonnenten tilgang til innholdstjenesten i en annen medlemsstat, jf. artikkel 5 nr. 3. Normalt vil de nærmere forutsetningene for kontrollen av bostedsstaten kunne avtalereguleres mellom rettighetshaveren og tilbyderen.

Rettighetshavere kan etter artikkel 5 nr. 4 tillate at tilbyderen gir abonnentene grensekryssende portabilitet også uten at bostedsstaten kontrolleres. En slik tillatelse kan trekkes tilbake forutsatt at tilbyderen gis rimelig varsel om dette. Rettighetshaverens rett til å trekke tilbake tillatelsen kan ikke begrenses gjennom avtalen med tilbyderen, jf. artikkel 5 nr. 5.

Europakommisjonen har i et brev til medlemsstatene av 1. juni 2018 kommet med enkelte presiseringer av hvordan bestemmelsens krav til kontroll etter Kommisjonens syn skal tolkes. Her fremgår det at tilbydere, så langt det er mulig, bør benytte seg av informasjon som de allerede besitter. Bare i de tilfellene der tilbyderen ikke har tilstrekkelig informasjon til å utføre kontrollen, kan de be om tilleggsinformasjon fra abonnenten. I brevet presiseres det også at jevnlig eller kontinu-

erlig kontroll av abonnentens IP-adresse (såkalt «IP-tracking») ikke er i tråd med forordningen.

Grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester som leveres uten betaling av penger (artikkel 6)

Artikkel 6 omhandler tilbydere som tilbyr gratis innholdstjenester. I utgangspunktet gjelder forordningen tjenester som tilbys mot betaling av penger, jf. artikkel 3 og 5. Etter artikkel 6 nr. 1 og nr. 3 kan tilbydere av gratis innholdstjenester likevel velge om de ønsker å omfattes av forordningen.

En forutsetning for at disse tjenestene skal kunne omfattes er at tilbyderen kontrollerer abonnentens bostedsstat i henhold til artikkel 5. Tilbyderen skal i så fall informere abonnenter og relevante rettighetshavere om sin beslutning om å levere grensekryssende portabilitet. Opplysningene skal gis på en måte som er tilstrekkelig og forholdsmessig.

Selv om tilbydere av gratis innholdstjenester ikke ønsker å omfattes av forordningen, vil uansett innholdet i enkelte av disse tjenestene være tilgjengelig for forbrukere ved midlertidig opphold utenfor bostedsstaten dersom innholdet inngår i en annen portabel betalingstjeneste. For eksempel vil flere kringkastingstjenester kunne være tilgjengelige gjennom TV-distributørens portable applikasjoner.

Kontraktbestemmelser (artikkel 7)

Avtalevilkår som strider mot bestemmelsene i forordningen, er ugyldige og kan ikke håndheves, jf. artikkel 7 nr. 1 og fortalen punkt 21 og 25. Dette gjelder vilkår som enten begrenser forbrukerens mulighet til å benytte seg av grenseoverskridende portabilitet i forbindelse med sine nettbaserte innholdstjenester eller begrenser tjenestetilbyderens mulighet til å tilby portabilitet til forbrukeren. En forbruker har dermed rett til å kreve at innholdstjenesten gjøres tilgjengelig i henhold til artikkel 3, selv om det motsatte skulle fremgå av vilkårene i abonnementsavtalen.

Forordningen får også anvendelse uavhengig av hvilket lovvalg som er avtalt i kontrakten, jf. artikkel 7 nr. 2. Dette betyr at avtalevilkår som strider mot forordningen, anses ugyldige selv om partene har avtalt at et tredjelandts lovgiving skal gjelde for kontrakten dem imellom. Bakgrunnen for dette er at forordningens bestemmelser ikke skal kunne omgås ved å avtale et lovvalg som ikke er omfattet av forordningen, jf. fortalen punkt 25.

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

Artikkelen omfatter både avtalevilkår mellom rettighetshavere og tilbydere av innholdstjenester, og mellom abonnenter og tilbydere.

Vern av personopplysninger (artikkel 8)

Forordningen har også bestemmelser om at behandlingen av personopplysninger som en følge av forordningen, skal utføres i overensstemmelse med EU-rettsakter som regulerer disse spørsmålene. I artikkelen vises det til kommunikasjonsverndirektivet (2002/58/EF) og personopplysningsdirektivet (95/46/EF). Sistnevnte rettsakt ble 25. mai 2018 opphevet og erstattet med generell personvernforordning (EU) 2016/679, som i norsk rett er gjennomført i ny personopplysningslov.

Behandlingen skal begrenses til hva som er nødvendig og forholdsmessig for å oppnå formålet med behandlingen, jf. artikkel 8 nr. 1 og fortalen punkt 26. For eksempel gjelder dette tilbyders kontroll av abonnentens bostedsstat i henhold til artikkel 5. De opplysningene som samles inn for å kontrollere bostedsstaten, får bare benyttes til denne kontrollen og kan for eksempel ikke deles med rettighetshavere, jf. artikkel 8 nr. 2. Artikkelen har også bestemmelser om hvor lenge slike opplysninger kan lagres.

Anvendelsen av eksisterende kontrakter og ervervede rettigheter (artikkel 9)

Forordningen får anvendelse på eventuelle avtaler som er inngått og rettigheter som er ervervet før forordningens ikrafttredelse, jf. artikkel 9 nr. 1. Denne virkningen er nødvendig for at det ikke skal gå så lang tid før forbrukerne kan tilbys portabilitet og for å sikre like konkurransevilkår for tilbyderne. Om det i en avtale mellom rettighetshavere og tilbydere finnes begrensninger om hvordan tilbyderen får tilgjengeliggjøre materiale, for eksempel ved at det stilles krav om såkalt geoblokkering, er avtalevilkårene uten virkning, jf. artikkel 7. De nye reglene griper altså inn i gjeldende avtaler og utfyller innholdet i den grad det reguleres i forordningen.

Forordningen kan anvendes uten at gjeldende avtaler reforhandles. Forordningen inneholder imidlertid ingen bestemmelser som hindrer noen av partene i å hevde at en gjeldende avtale skal lempes som følge av de endrede forutsetningene som forordningen innebærer. Dette må vurderes etter alminnelige avtalerettslige bestemmelser.

Når det gjelder kontrollen av bostedsstaten til abonnenter i allerede eksisterende avtaler, har til-

byderen en viss tid på seg til å gjennomføre dette, jf. artikkel 9 nr. 2. (Ifølge EØS-komiteens beslutning skal dette være to måneder og en dag etter at beslutningen trer i kraft). Tilbyderen har i disse tilfellene bare rett til å be abonnenten om å gi nødvendige opplysninger for å kontrollere abonnentens bostedsstat dersom dette ikke kan fastslås på grunnlag av opplysninger som tilbyderen allerede har, jf. fortalen punkt 27.

Gjennomgåelse og sluttbestemmelser (artikkel 10 og 11)

Artikkel 10 bestemmer at Kommisjonen innen 2. april 2021 skal evaluere anvendelsen av forordningen i lys av den juridiske, teknologiske og økonomiske utviklingen.

Det fremgår av artikkel 11 at forordningen er gjeldende i EU fra 1. april 2018.

5.2 Gjeldende rett

Muligheten norske forbrukere har til å få tilgang til sine portable nettbaserte innholdstjenester ved midlertidig opphold i utlandet, varierer i dag fra tjeneste til tjeneste. Enkelte tjenester gir full tilgang, mens andre tilbyr begrenset eller ingen tilgang. Tilgang ved opphold i utlandet beror i stor grad på avtalen mellom tilbyderen av tjenesten og rettighetshaverne til innholdet.

Rettighetene som benyttes i innholdstjenester klareres ofte etter territorier. Dette kan resultere i at enkelte tjenester kun er tilgjengelig i Norge. Ved å gi regler om at forbrukere på reise og lignende skal få tilgang til det samme innholdet som de har i hjemlandet, søker forordningen å endre på dette.

Norsk rett inneholder ingen regler om grensekryssende portabilitet som forplikter tilbydere av innholdstjenester å tilby sine abonnenter adgang til tjenestene når de oppholder seg midlertidig utenfor Norge. Lov 15. juni 2018 nr. 40 om opphavsrett til åndsverk mv. (åndsverkloven) gjelder som utgangspunkt bare handlinger som foretas på norsk territorium (territorialitetsprinsippet). Loven inneholder ingen spesielle bestemmelser om at opphavsrettslig relevante handlinger som foretas i utlandet, skal anses foretatt på norsk territorium. Utgangspunktet i åndsverkloven er også at rettighetshavere står fritt til å bestemme hvordan deres verk og arbeider skal brukes, herunder om de vil overdra sine rettigheter helt eller delvis. Rettighetshavere kan på den måten selv velge å

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

begrense overdragelsen av rettighetene geografisk, for eksempel til bruk i et bestemt land.

5.3 Andre nordiske land

En prinsipiell forskjell mellom Norge og EU-landene er at forordningen gjelder som nasjonal rett i EU-landene uten ytterligere vedtakelse eller nasjonal gjennomføring. I Danmark, Finland og Sverige har derfor forordningen siden 1. april 2018 vært nasjonal rett.

Island må i likhet med Norge gjennomføre forordningen i nasjonal rett. Det planlegges i løpet av høsten 2018 et høringsnotat med forslag til gjennomføring av portabilitetsforordningen i den islandske opphavsrettsloven. Det er ventet at et endelig lovforslag legges frem for Alltinget våren 2019.

5.4 Høringsnotatet

I høringsnotatet ble det vist til at gjennomføring av forordningen vil kreve endringer i norsk lovgivning. Det ble videre ansett mest hensiktsmessig at forordningen blir gjennomført i åndsverkloven.

Det ble derfor foreslått en ny lovbestemmelse i åndsverkloven § 112 a som gjennomfører forordningen. Forslaget innebar at den nye bestemmelsen skal inkorporere forordningen gjennom en henvisning, med de tilpasningene som følger av EØS-komiteens beslutning. Samtlige av forordningens bestemmelser vil da gjelde som norsk lov.

5.5 Høringen

Forslaget om gjennomføring av forordningen i norsk rett støttes av et klart flertall av de høringsinstansene som uttaler seg. Disse er *Forbrukerrådet*, *Kabel Norge*, *Medietilsynet*, *Telenor Broadcast Holding AS/Telenor Norge AS* og *TONO*. *Virke Produsentforeningen* peker på at forordningen kan utfordre muligheten til finansiering av norsk innhold fra så mange markeder som mulig, men ser likevel ikke noen grunn til å motsette seg forslaget. Ingen av høringsinstansene er negative til forslaget.

Kabel Norge uttaler:

«Kabel Norge ønsker innføringen av Portabilitetsforordningen i norsk rett velkommen. Forordningen styrker forbrukernes rett til tilgang til det audiovisuelle innhold de abonnerer på

eller på annen måte har skaffet seg lovlig tilgang til. Den fleksibilitet med hensyn til *hvor* audiovisuelt innhold lovlig kan konsumeres som Portabilitetsforordningen innfører, er en naturlig følge av den teknologiske utvikling. De nye strømmetjenestene legger til rette for at innhold kan konsumeres når og hvor forbrukeren selv vil. Norske forbrukere har vært tidlig ute med å ta slik ny teknologi og nye tjenester i bruk. Det har vært en utfordring å forklare norske forbrukere hvorfor deres tilgang til det innhold de har ervervet tilgang til, av rettighetsgrunner ikke er tilgjengelig for kunden når kunden er på reise eller av andre grunner befinner seg midlertidig i utlandet. Innføring av forordningen i norsk rett, ivaretar hensynet til disse forbrukerne.»

Telenor Broadcast Holding AS/Telenor Norge AS mener forordningen vil gi bedre tilgang til norsk innhold, og dermed styrke konkurransekraften til norske TV-distributører og innholdsprodusenter:

«[...] Tjenester som Netflix og HBO, som tilbyr sine tjenester globalt, har lenge gitt kundene tilgang til innholdet som tilbys i det landet kunden befinner seg i, når kunden har hatt midlertidig opphold i et annet land enn hjemlandet. Mens kunder av norske tv-distributører så langt har ikke hatt tilgang til strømmetjenesten og det viktige norskspråklige innholdet, når de har befunnet seg utenfor Norge, som følge av innholdsleverandørenes krav om geoblokking. Slik geoblokking vil ikke lenger kunne gjennomføres innenfor EØS som følge av portabilitetsforordningen. I medhold av portabilitetsforordningen vil kundene få tilgang til det innholdet de allerede abonnerer på og ønsker å se på, ved midlertidig opphold i et annet EØS-land. Dette vil gjøre norsk innhold like tilgjengelig i EØS som innholdet fra globale aktører som Netflix og HBO.»

Forbrukerrådet, *Kabel Norge*, *Telenor Broadcast Holding AS/Telenor Norge AS* og *TONO* uttaler seg også om valg av hjemmelslov og støtter departementets forslag om at forordningen inkorporeres gjennom en henvisningsbestemmelse i åndsverkloven. *Kabel Norge* uttaler i den forbindelse:

«[...] Da Portabilitetsforordningen fører til ugyldighet for eksisterende avtalebestemmelser som hindrer portabilitet av online audiovisuelt innhold i EØS, er Kabel Norge enig med departementet i at forordningens bestemmel-

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

ser inkorporeres i åndsverksloven. Det bemerkes imidlertid at anvendelsesområdet for forordningen ikke bare gjelder rene opphavsrettslig beskyttede tjenester, men også sports- og nyhetssendinger.»

I høringen peker flere høringsinstanser på at det er viktig at forordningen tolkes likt i hele EØS-området. *Forbrukerrådet, Kabel Norge* og *Telenor Broadcast Holding AS/Telenor Norge AS* viser i den forbindelse til Europakommisjonens brev til medlemsstatene av 1. juni 2018, hvor det gis visse synspunkter på hvordan forordningens bestemmelser skal forstås. *Telenor Broadcast Holding AS/Telenor Norge AS* uttaler at bestemmelsene bør håndheves i tråd med disse avklaringene.

Kabel Norge og *Telenor Broadcast Holding AS/Telenor Norge AS* viser i sine høringsuttalelser videre til at forordningen allerede har trådt i kraft i EU, og at det derfor er viktig at den gjennomføres så raskt som mulig i Norge. Etter disse høringsinstansenes syn er rask ikrafttredelse viktig blant annet av hensyn til rettsenhet i hele EØS og for at norske tilbydere ikke skal tape konkurransekraft.

5.6 Departementets vurderinger

Departementet opprettholder forslaget fra høringsnotatet.

Norge er forpliktet til å gjennomføre i norsk rett forordninger som innlemmes i EØS-avtalens vedlegg på samme måte som direktiver. En forordning får altså ikke direkte virkning i Norge, men skal i henhold til EØS-avtalen artikkel 7 bokstav a gjennomføres «som sådan» i nasjonal rett.

Ved gjennomføringen vil man derfor være strengt bundet av ordlyden i forordningen slik den foreligger. Det vil ikke være rom for nasjonale tilpasninger eller justeringer. Etter departementets vurdering innebærer dette at det er mest hensiktsmessig at forordningen gjennomføres i norsk rett ved inkorporasjon. Inkorporasjon innebærer at forordningen med de tilpasningene som er avtalt ved innlemmelse i EØS-avtalen, gjøres gjeldende som norsk lov uten omskrivninger.

Forordningen innebærer en viss innskrenkning i mulighetene rettighetshavere etter åndsverkloven har til å begrense lisensiering av rettigheter territorielt. Etter departementets vurdering vil det derfor være mest naturlig at forordningen inkorporeres i åndsverkloven. Denne vur-

deringen får også støtte blant de *høringsinstansene* som uttaler seg om dette spørsmålet i høringen.

Departementet foreslår på denne bakgrunn en ny lovbestemmelse i åndsverkloven som inkorporerer forordningen gjennom en henvisning med de tilpasningene som følger av EØS-komiteens beslutning. Det foreslås at bestemmelsen plasseres i åndsverkloven kapittel 8 (Forskjellige bestemmelser) som ny § 112 a. Den nye bestemmelsen vil innebære at samtlige av forordningens bestemmelser gjelder som norsk lov.

Departementet er enig med *høringsinstansene* i at det er viktig med ensartet tolkning av forordningen i hele EØS. I den forbindelse kan Europakommisjonens brev til medlemsstatene av 1. juni 2018 gi en viss veiledning om hvordan bestemmelsene skal forstås. D e p a r t e m e n t e t vil presisere at det er forordningens ordlyd som er bindende for medlemsstatene. I den grad Kommisjonens brev inneholder vurderinger som ikke følger av selve forordningen, vil disse som rettskilde ha status som etterarbeider. EU-domstolens praksis viser at det varierer i hvilken grad de følger Kommisjonens veiledninger. Selv om Kommisjonens tolkning altså ikke er bindende for medlemsstatene, er det klart at denne rettskilden kan være et relevant tolkningsmoment når man skal fastlegge det nærmere innholdet i bestemmelsene. I omtalen av forordningen i punkt 5.1 har derfor departementet pekt på enkelte av Kommisjonens presiseringer. Departementet legger videre til grunn at tilsynsmyndigheten, jf. punkt 6, legger vekt på Kommisjonens anbefalinger ved håndheving av forordningen.

Kabel Norge og *Telenor Broadcast Holding AS/Telenor Norge AS* tar i høringen opp spørsmålet om ikrafttredelse av bestemmelsen. D e p a r t e m e n t e t er enig i at dagens situasjon, hvor forordningen ikke gjelder for EØS/EFTA-landene, ikke er heldig verken for forbrukere eller tilbydere. En eventuell ikrafttredelse av den foreslåtte inkorporasjonsbestemmelsen kan imidlertid ikke skje før samtlige EØS/EFTA-land har opphevet eventuelle konstitusjonelle forbehold (jf. EØS-avtalen artikkel 103) som er tatt i forbindelse med EØS-komiteens vedtak, dvs. forbehold som går ut på at beslutningen først blir bindende når folkerettslige krav er oppfylt. For å sikre rettsenhet i hele EØS er det fra departementets side ønskelig at bestemmelsen settes i kraft så fort som mulig etter et eventuelt lovvedtak i Stortinget.

6 Håndheving og forholdet til CPC-forordningen

6.1 Generelt om håndheving

Portabilitetsforordningen inneholder ingen krav om tilsyn eller særskilte håndhevingsregler. Eventuelle tvister om overholdelse av reglene i forordningen må i siste instans derfor avklares gjennom de alminnelige domstolene.

Dersom tilbyderen leverer innhold eller på annen måte gir abonnenten adgang til å bruke innholdet i strid med forordningen, kan dette innebære et opphavsrettsinngrep fra tilbyderens side. Tilbyderen kan i slike tilfeller også gjøre seg skyldig i avtalebrudd. Sistnevnte kan få betydning i de tilfellene innholdet ikke er beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter, for eksempel når tjenesten inneholder sportsarrangementer, jf. fortalen punkt 5.

6.2 CPC-forordningen

EU vedtok 12. desember 2017 forordning (EU) 2017/2394 om forbrukervernsamarbeid (CPC-forordningen). Forordningen skal sikre god og effektiv håndheving av felleseuropeiske forbrukervernregler på tvers av landegrensene. Den regulerer samarbeidet mellom håndhevingsorganene i EU/EØS-området ved grenseoverskridende forbrukersaker, og hvilken myndighet håndhevingsorganene skal ha til å undersøke brudd på og håndheve forbrukervernreglene. CPC-forordningen trer i kraft i EU 17. januar 2020, men er foreløpig ikke innlemmet i EØS-avtalen.

CPC-forordningen får anvendelse på overtredelser av felleseuropeiske forbrukervernregler som omfattes av rettsaktene i forordningens vedlegg. Portabilitetsforordningen er listet opp i vedlegget nr. 26, noe som betyr at de forbrukerrelaterte sidene ved portabilitetsforordningen vil være omfattet av CPC-forordningens regler. Ettersom abonnenten etter portabilitetsforordningens definisjon alltid vil være en forbruker, jf. artikkel 2 nr. 1, vil CPC-forordningen få anvendelse på forholdet mellom abonnenter og tilbydere av nettbaserte innholdstjenester. I CPC-forordningen stilles det også krav om oppnevning av håndhevingsorgan.

Barne- og likestillingsdepartementet har i høringsnotat av 28. juni 2018 kommet med et forslag om hvordan CPC-forordningen kan gjennomføres i norsk rett. Det foreslås i høringsnotatet at forordningens håndhevings- og undersøkelsesregler primært gjennomføres i markedsføringsloven. Videre foreslås det at blant annet Forbrukertilsynet oppnevnes som håndhevingsorgan etter CPC-forordningen.

6.3 Høringsnotatet

I høringsnotatet foreslo departementet en ny bestemmelse i åndsverkloven § 112 a andre ledd som fastsatte at Forbrukertilsynet i forbrukerforhold kan føre kontroll med portabilitetsforordningen etter reglene i markedsføringsloven. Det ble vist til at Forbrukertilsynet med hjemmel i markedsføringsloven allerede i dag har ansvar for å undersøke og håndheve regler mellom næringsdrivende og forbrukere, og med dette har den nødvendige kompetansen til å håndheve portabilitetsforordningen etter reglene i CPC-forordningen. I høringsnotatet ble det foreslått at Forbrukertilsynet skulle få denne tilsynsoppgaven fra tidspunktet gjennomføringsbestemmelsen om portabilitetsforordningen trer i kraft.

6.4 Høringen

Flere høringsinstanser uttaler seg om spørsmålet om håndheving av portabilitetsforordningen og oppnevning av håndhevingsorgan. *Forbrukerrådet*, *Kabel Norge*, *Telenor Broadcast Holding AS/Telenor Norge AS* og *TONO* støtter departementets forslag og mener det er mest hensiktsmessig at Forbrukertilsynet skal føre kontroll med portabilitetsforordningen. *Forbrukertilsynet* uttaler at dette er fornuftig når det gjelder reglene i forordningen som skal verne forbrukernes interesser, men peker på at tilsynsoppgaven etter CPC-forordningen omfatter langt mer enn dette, for eksempel de reglene i portabilitetsforordningen som regulerer forholdet næringsdrivende imellom.

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

Justis- og beredskapsdepartementet stiller i høringen spørsmål om den foreslåtte bestemmelsen i § 112 a andre ledd er nødvendig. Det pekes blant annet på at en kompetanse til å føre tilsyn med portabilitetsforordningen først vil gi mening ved gjennomføringen av CPC-forordningen, samtidig som tilsvarende tilsynskompetanse langt på vei allerede følger av markedsføringsloven i dag.

6.5 Departementets vurderinger

Etter en fornyet vurdering har departementet valgt å ikke gå videre med forslaget om at det i åndsverkloven § 112 a uttrykkelig skal gis kompetanse til Forbrukertilsynet til å føre kontroll med portabilitetsforordningen. Formålet med forslaget i høringsnotatet var at det av pedagogiske grunner klart skulle fremgå av bestemmelsen at Forbrukertilsynet skulle føre slik kontroll som CPC-forordningen krever. På bakgrunn av innspillet fra *Justis- og beredskapsdepartementet* ser imidlertid Kulturdepartementet det som mest hensiktsmessig at reguleringen av håndhevingsorgan for portabilitetsforordningen i henhold til CPC-forordningen skjer i forbindelse med en eventuell gjennomføring av CPC-forordningen i norsk rett. Dette betyr også at kravene til håndheving av portabilitetsforordningen som følger av CPC-forordningen, gjennomføres og trer i kraft samtidig med de øvrige endringene som følger denne. I høringen mener også *Telenor Broadcast*

AS/Telenor Norge AS at det er naturlig at de trer i kraft samtidig.

Etter departementets syn er det imidlertid nærliggende at Forbrukertilsynet oppnevnes som håndhevingsorgan til portabilitetsforordningen når CPC-forordningen gjennomføres, men at dette eventuelt reguleres i markedsføringsloven.

Departementet legger uansett til grunn at Forbrukertilsynet etter markedsføringsloven § 32, jf. §§ 6 til 8 og 22, vil ha hjemmel til å føre tilsyn med at tilbydere av nettbaserte innholdstjenester overfor forbrukere ikke benytter urimelige avtalevilkår eller fører en villedende eller urimelig handelspraksis når det gjelder den adgangen til portabilitet av nettbaserte innholdstjenester som innføres med den foreslåtte § 112 a i åndsverkloven.

I høringen mener *Forbrukertilsynet* at portabilitetsforordningen i sin helhet er å anse som forbrukerrelatert i CPC-forordningens forstand, siden det i CPC-forordningens vedlegg henvises til hele portabilitetsforordningen (og ikke bare enkeltbestemmelser). Etter Forbrukertilsynets vurdering blir konsekvensen av dette at det stilles krav til tilsyns- og håndhevingsmekanismer også for reglene i portabilitetsforordningen som ikke er forbrukerrelaterte. Departementet er ikke enig i dette. Ved tolkningen av CPC-forordningen må det etter departementets syn legges til grunn, blant annet på bakgrunn av formålet med forordningen, at kravene kun gjelder innenfor det som normalt er å anse som forbrukervernregler.

7 Andre endringer

7.1 Åndsverkloven § 86 – oppfølging av Stortingets anmodningsvedtak nr. 741, 22. mai 2018

Åndsverkloven § 86 er en ren videreføring av tidligere åndsverklov § 56a og gir rettighetshavere hjemmel til å registrere og lagre IP-adresser som er benyttet til opphavsrettsinngrep. Rettighetshavernes behandling av denne typen opplysninger er etter bestemmelsen unntatt fra konsesjonsplikt etter personopplysningsloven § 33. Bestemmelsen viser til tidligere personopplysningslov, som 20. juli 2018 ble erstattet av ny personopplysningslov.

I Prop. 56 LS (2017–2018) om ny personopplysningslov ble dagjeldende åndsverklov § 56a foreslått opphevet. Bakgrunnen for dette var at konsesjonsplikten ikke ble foreslått videreført i ny personopplysningslov.

I forbindelse med Stortingets behandling av ny personopplysningslov uttalte justiskomiteen i Innst. 278 L (2017–2018) på side 9:

«K o m i t e e n viser til at siden konsesjons- og meldeplikten i någjeldende personopplysningslov ikke videreføres, vil § 86 i ny åndsverkslov være uten betydning. Gjeldende åndsverkslov § 56a, som tilsvarer ny § 86, må dermed oppheves, også i den nye åndsverksloven, jf. Prop. 104 L (2016–2017) lov om opphavsrett til åndsverk mv. (åndsverkloven). K o m i t e e n understreker samtidig at ny åndsverklov p.t. ikke er vedtatt i Stortinget, men legger til grunn at loven vedtas kort tid før behandlingen av ny personopplysningslov.»

I Lovvedtak 54 (2017–2018) av 22. mai 2018 ble dagjeldende åndsverklov § 56a vedtatt opphevet. Samtidig fattet Stortinget følgende anmodningsvedtak til regjeringen:

«Stortinget ber regjeringen fremme forslag om opphevelse av § 86 i ny åndsverklov som følge av at melde- og konsesjonsplikten avskaffes.»

D e p a r t e m e n t e t foreslår i tråd med anmodningsvedtaket at bestemmelsen i åndsverkloven § 86 oppheves.

7.2 Endringer i andre lover som følge av ny åndsverklov

Lov 15. juni 2018 nr. 40 om opphavsrett til åndsverk mv. (åndsverkloven) trådte i kraft 1. juli 2018 og erstattet tidligere åndsverklov av 1961. Som følge av den nye åndsverkloven er det behov for enkelte lovtekniske endringer i andre lover. Dette dreier seg dels om endringer av henvisninger til tidligere åndsverklov og dels begrepsmessige endringer som følge av ny åndsverklov.

D e p a r t e m e n t e t foreslår i proposisjonen her slike lovtekniske endringer i kunstavgiftsloven, lov om avgift til Det norske komponistfond, panteloven, bibliotekvederlagsloven og lov om vederlag for kunstvisning. De foreslåtte endringene er nærmere beskrevet i punkt 9.2.

8 Økonomiske og administrative konsekvenser

8.1 Konsekvenser for det offentlige

Det antas at gjennomføring av portabilitetsforordningen ikke får vesentlige økonomiske eller administrative konsekvenser for offentlige myndigheter. Forordningen inneholder ingen forpliktelser for offentlige myndigheter. Håndheving av reglene skal som hovedregel skje gjennom alminnelige domstoler.

Forbrukertilsynet vil etter markedsføringsloven kunne føre tilsyn med visse deler av portabilitetsforordningen, jf. punkt 6.5. Dette vil kunne føre til noe økt ressursbruk hos tilsynet. Departementet antar imidlertid at det i forholdet mellom abonnenter (forbrukere) og tilbydere ikke vil oppstå særlig mange konflikter. Som det også fremkommer i høringen er portabilitet noe tilbyderne ønsker å tilby sine kunder, og som de etter forordningen kan gjøre uten ekstra kostnader til klaring av rettigheter. Eventuell økt ressursbruk for Forbrukertilsynet dekkes innenfor tilsynets gjeldende budsjettammer.

Offentlige institusjoner og offentlig eide foretak som tilbyr gratis nettbaserte innholdstjenester, for eksempel NRK, kan etter forordningen velge om de skal omfattes av reguleringen. I den grad de velger dette, kan det påløpe kostnader til etablering av innloggingssystemer mv. som er nødvendig for å verifisere brukernes bostedstat.

8.2 Konsekvenser for private aktører

Forordningen antas heller ikke å få vesentlige økonomiske konsekvenser for private tilbydere av

betalte nettbaserte innholdstjenester. Disse må etter forordningen ha systemer for verifisering av abonnentene, men vil i all hovedsak allerede ha innloggingssystemer som oppfyller kravene. Det kan imidlertid påregnes enkelte mindre kostnader ved verifisering av eksisterende abonnenter. Samtidig vil forordningen ha positive konsekvenser for tjenestetilbyderne. At norske nettbaserte innholdstjenester blir mer tilgjengelige, vil også kunne føre til at innholdet i disse tjenestene, herunder norsk innhold, oppleves som mer attraktivt for abonnentene.

Forordningen antas også å ha begrensede økonomiske konsekvenser for rettighetshavere til innhold som tilbys i nettbaserte innholdstjenester. Selv om rettighetshavere ikke vil kunne kreve ekstra betalt for portabiliteten, er det tale om å gi tilgang til den samme kundemassen som har lovlig tilgang i Norge, og den grensekryssende portabiliteten er uansett ikke noe som i dag normalt kan rettighetsklareres separat. Plikten til å tilby portabilitet gjelder dessuten bare i et begrenset tidsrom, jf. «midlertidig opphold». Forordningen utgjør med dette en meget begrenset innskrenking i opphavsretten.

For forbrukere vil forordningen ha positive konsekvenser. De blir sikret tilgang til nettbaserte innholdstjenester også ved midlertidig opphold utenfor Norge, men innen EØS-området. Forbrukere vil dermed få en bedre brukeropplevelse av tjenestene. Ifølge forordningen skal forbrukere ikke betale noe ekstra for denne tilgangen.

9 Merknader til de enkelte bestemmelsene

9.1 Endringer i åndsverkloven

Til endringene i lov 15. juni 2018 nr. 40 om opphavsrett til åndsverk mv. (åndsverkloven)

Til § 86

Åndsverkloven § 86 oppheves, da konsesjonsplikten i tidligere personopplysningslov ikke er videreført i den nye personopplysningsloven som trådte i kraft 20. juli 2018. Bestemmelsen er derfor uten betydning.

Til § 112 a

Bestemmelsen er ny. Forordning (EU) 2017/1128 inkorporeres i norsk rett ved en henvisning i bestemmelsen. Det fremgår her at portabilitetsforordningen, slik den er inntatt i EØS-avtalen og med de tilpasningene som følger av EØS-komiteens beslutning om innlemmelse og EØS-avtalen for øvrig, gjelder som norsk lov. Dette betyr at alle forordningens bestemmelser gjelder som om de var norsk lov. Henvisningen i loven til portabilitetsforordningen skal dermed forstås som henvisning til forordningen slik den er innlemmet i EØS-avtalen. I EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 av 6. juli 2018 ble forordningen innlemmet i EØS-avtalen vedlegg XVII.

Etter åndsverkloven § 118 tredje ledd gjelder loven ikke handlinger som er utført eller rettigheter som er ervervet før loven trådte i kraft. I og med at forordningen artikkel 9 nr. 1 bestemmer at forordningen også får anvendelse på avtaler som er inngått og rettigheter som er ervervet, vil denne artikkelen anses som en *lex specialis*-bestemmelse til åndsverkloven § 118 tredje ledd.

Forbrukertilsynet har etter markedsføringsloven § 32, jf. §§ 6 til 8 og 22, kompetanse til å føre tilsyn med urimelige avtalevilkår og handelspraksis overfor forbrukere. Etter gjennomføringen av portabilitetsforordningen vil dette også omfatte avtalevilkår og handelspraksis knyttet til adgangen til portabilitet av nettbaserte innholdstjenester.

Til § 114 første ledd

I bestemmelsen er henvisningen til kapittel 3 endret til kapittel 2. Gjeldende henvisning beror på en inkurie. Av sammenhengen for øvrig er det klart at gjeldende bestemmelse omhandler nærstående rettigheter, som reguleres i kapittel 2. Endringen vil derfor ikke innebære noen realitetsendringer i forhold til gjeldende rett.

9.2 Endringer i annen lovgivning

Til endringen i lov 4. november 1948 nr. 1 om avgift på omsetning av billedkunst m.m. (kunstavgiftsloven)

Til § 1 sjette ledd

I bestemmelsen er det foretatt en teknisk endring ved at henvisningen til tidligere åndsverklov er erstattet med tilsvarende henvisning til gjeldende åndsverklov. Denne endringen er ikke ment å innebære noen realitetsendring i forhold til gjeldende rett.

Til endringene i lov 9. april 1965 nr. 1 om avgift til Det norske komponistfond

Til § 3

I bestemmelsen er det foretatt tekniske endringer som følge av endret begrepsbruk i ny åndsverklov. Begrepet «opphavsmann» er gjennomgående erstattet med «opphaver», som benyttes i gjeldende åndsverklov. I første ledd er «overføring til allmennheten» tilføyd. Dette er en konsekvens av at det i åndsverkloven § 3 er innført en fjerde kategori for tilgjengeliggjøring. I tredje ledd er henvisningen til tidligere åndsverklov erstattet med henvisning til gjeldende åndsverklov. Disse endringene er ikke ment å innebære noen realitetsendringer i forhold til gjeldende rett.

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

Til endringene i lov 8. februar 1980 nr. 2 om pant (panteloven)

Til § 3-4 andre ledd bokstav b

I bestemmelsen er det foretatt tekniske endringer ved at henvisninger til tidligere åndsverklov er erstattet med tilsvarende henvisninger til gjeldende åndsverklov. Videre er det foretatt mindre språklige justeringer som følge av at begrepet «database» nå er fellesbetegnelse på de arbeider som vernes etter åndsverkloven § 24, samt at begrepet «fonogram» er erstattet med «lydopptak» i ny åndsverklov. Disse endringene er ikke ment å innebære noen realitetsendringer i forhold til gjeldende rett.

Til endringene i lov 29. mai 1987 nr. 23 om bibliotekvederlag (bibliotekvederlagsloven)

Til § 1, § 3 første ledd og § 4 første og andre ledd

I bestemmelsene er det foretatt tekniske endringer som følge av endret begrepsbruk i ny åndsverklov. Begrepet «opphavsmann» er gjenomgående erstattet med «opphaver», som benyttes i gjeldende åndsverklov. Disse endringene er ikke ment å innebære noen realitetsendringer i forhold til gjeldende rett.

Til endringene i lov 28. mai 1993 nr. 52 om vederlag for visning av billedkunst og kunsthåndverk m.v. (lov om vederlag for kunstvisning)

Til § 1 andre ledd, § 3 og § 4 første og andre ledd

I bestemmelsene er det foretatt tekniske endringer som følge av endret begrepsbruk i ny åndsverklov. Begrepet «opphavsmann» er gjenomgående erstattet med «opphaver», som benyttes i gjeldende åndsverklov. Disse endringene er ikke ment å innebære noen realitetsendringer i forhold til gjeldende rett.

Kulturdepartementet

t i l r å r :

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen).

Vi HARALD, Norges Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak til lov om endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og vedtak om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen) i samsvar med et vedlagt forslag.

A

Forslag

til lov om endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.)

I

I lov 15. juni 2018 nr. 40 om opphavsrett til åndsverk mv. gjøres følgende endringer:

§ 86 oppheves.

Ny § 112 a skal lyde:

§ 112 a *Portabilitet av nettbaserte innholdstjenester*

EØS-avtalen vedlegg XVII punkt 12 (europa-parlaments- og rådsforordning (EU) 2017/1128 om grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i det indre marked (portabilitetsforordningen)) gjelder som lov med de tilpasninger som følger av vedlegg XVII, protokoll 1 til avtalen og avtalen for øvrig.

§ 114 første ledd skal lyde:

Kapittel 2 gjelder, med unntak av §§ 23 og 24 og den i §§ 16 og 20 nevnte spredningsrett, til fordel for arbeid som er frembrakt av

- a) norsk statsborger eller person som er bosatt her i riket
- b) selskap som har norsk styre og sete her i riket.

II

I lov 4. november 1948 nr. 1 om avgift på omsetning av billedkunst m.m. skal § 1 sjettede ledd lyde:

Unntatt fra avgiftsplikten er omsetning som omfattes av *åndsverkloven* §§ 59, 60 og 61.

III

I lov 9. april 1965 nr. 1 om avgift til Det norske komponistfond skal § 3 lyde:

Plikt til å betale avgift til fondet har selskap eller annen sammenslutning som selv eller ved fullmektig i ervervsøyemed eller til stadighet utøver virksomhet i Norge som mellommann for *opphavere* ved oppkreving av vederlag til *opphavere* for *lydfesting*, *offentlig fremføring* eller *overføring til allmennheten* av musikkverk.

Selskap eller annen sammenslutning som i Norge vil drive slik virksomhet som nevnt i første ledd må ha bevilling av Kongen som kan kreve garanti for at avgifter til fondet blir betalt og for ansvar som selskapet eller sammenslutningen måtte komme i overfor *opphavere* som det har oppkrevd vederlag for og for øvrig sette andre vilkår for tillatelsen.

Med musikkverk i denne lov forstås åndsverk som har vern som musikkverk, med eller uten tekst, etter *åndsverkloven*.

IV

I lov 8. februar 1980 nr. 2 om pant skal § 3-4 andre ledd bokstav b lyde:

- b. rett til varemerke, patent, design og plantefor-edlerrett, herunder rett til søknad om slike rettigheter, rett til supplerende beskyttelsessertifikat, sekundært forretningskjennetegn, kretsmønster for integrerte kretser, *rettigheter til produsenter av lydopptak og film etter åndsverkloven § 20*, *databaser som er vernet etter åndsverkloven § 24*, ervervet opphavsrett, herunder rett til utøvende kunstneres fremføring av et verk, og ervervet rett til fotografiske bilder, og

V

I lov 29. mai 1987 nr. 23 om bibliotekvederlag gjøres følgende endringer:

§ 1 skal lyde:

§ 1 *Vederlag for utlån mv.*

Opphavere til verk som disponeres til utlån i offentlige bibliotek, skal ytes vederlag gjennom årlige bevilgninger over statsbudsjettet. Vederlaget ytes kollektivt, og utbetales til slike fond som nevnt i § 4 til støtte for visse *opphavergrupper*.

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

§ 3 første ledd skal lyde:

Vederlagssatsen (jf. § 2 første ledd) fastsettes etter forhandlinger med en felles sammenslutning som er godkjent av departementet, og som består av organisasjoner som representerer en vesentlig del av norske *opphavere* på området.

§ 4 første og andre ledd skal lyde:

Vederlaget fordeles til fond som forvaltes av de aktuelle *opphaverorganisasjoner*. Fondenes vedtekter skal være godkjent av departementet.

Fondenes midler kan disponeres til fordel for *opphavere*, eller til fordel for formål som gjelder vedkommende gruppe *opphavere*. Ved utbetaling til enkelte *opphavere* skal det ikke kunne tas hensyn til organisasjonstilhørighet. Til en enkelt *opphaver* skal det ikke kunne ytes et årlig beløp som overstiger fire ganger folketrygdens grunnbeløp.

VI

I lov 28. mai 1993 nr. 52 om vederlag for visning av billedkunst og kunsthåndverk m.v. gjøres følgende endringer:

§ 1 andre ledd skal lyde:

Vederlaget ytes kollektivt og utbetales til slike fond som nevnt i § 4 til støtte for visse *opphavergrupper*.

§ 3 skal lyde:

§ 3 *Fastsettelsen av vederlag.*

Vederlagssatsen for hver visningsenhet og antall verkseksemplarer som skal legges til grunn for beregningen av vederlaget, fastsettes ved avtale mellom staten og en felles sammenslutning som er godkjent av departementet, og som består av organisasjoner som representerer en vesentlig del av norske *opphavere* på området. Dersom det ikke oppnås enighet om avtale om vederlagssatser, kan hver av partene kreve mekling etter regler fastsatt av departementet.

§ 4 første og andre ledd skal lyde:

Vederlaget fordeles til fond som forvaltes av *opphaverorganisasjoner* innen de områder loven gjelder. Fondenes vedtekter skal være godkjent av departementet.

Fondenes midler kan disponeres til fordel for *opphavere*, eller til fordel for formål som gjelder vedkommende gruppe *opphavere*. Ved utbetaling til enkelte *opphavere* skal det ikke kunne tas hensyn til organisasjonstilhørighet.

VII

Loven gjelder fra den tid Kongen bestemmer. De enkelte bestemmelsene kan settes i kraft til ulik tid.

B

Forslag

til vedtak om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

I

Stortinget samtykker til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 av 6. juli 2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/1128 av 14. juni 2017 om grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i det indre marked.

Vedlegg 1

EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 av 6. juli 2018 om endring av EØS-avtalens vedlegg XVII (Opphavsrett)

EØS-KOMITEEN HAR –

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt EØS-avtalen, særlig artikkel 98, og ut fra følgende betraktninger:

- 1) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/1128 av 14. juni 2017 om grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i det indre marked¹, rettet ved EUT L 198 av 28.7.2017, s. 42, skal innlemmes i EØS-avtalen.
- 2) EØS-avtalens vedlegg XVII bør derfor endres –

TRUFFET DENNE BESLUTNING:

Artikkel 1

I EØS-avtalens vedlegg XVII, etter nr. 11 (europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/26/EU), skal nytt nr. 12 lyde:

«12. **32017 R 1128:** Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/1128 av 14. juni 2017 om grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i det indre marked (EUT L 168 av 30.6.2017, s. 1), rettet ved EUT L 198 av 28.7.2017, s. 42.

Forordningens bestemmelser skal for denne avtales formål gjelde med følgende tilpasning:

- a) I artikkel 2 nr. 5 skal ordene 'artikkel 56 og 57 i TEUV' forstås som 'artikkel 36 og 37 i EØS-avtalen'.

- b) I artikkel 9 nr. 2, når det gjelder EFTA-sta-
tene, skal ordene '2. juni 2018' forstås som
'to måneder og en dag etter ikrafttredel-
sesdatoen for EØS-komiteens beslutning
nr. 158/2018 av 6. juli 2018'.»

Artikkel 2

Teksten til forordning (EU) 2017/1128, rettet ved EUT L 198 av 28.7.2017, s. 42, på islandsk og norsk, som vil bli kunngjort i EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*, skal gis gyldighet.

Artikkel 3

Denne beslutning trer i kraft 7. juli 2018, forutsatt at alle meddelelser etter EØS-avtalens artikkel 103 nr. 1 er inngitt².

Artikkel 4

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*.

Utferdiget i Brussel 6. juli 2018.

For EØS-komiteen
Oda Helen Sletnes
Formann

¹ EUT L 168 av 30.6.2017, s. 1.

² Forfatningsrettslige krav angitt.

Vedlegg 2

Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/1128 av 14. juni 2017 om grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i det indre marked

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité¹,

under henvisning til uttalelse fra Regionkomiteen²,

etter den ordinære regelverksprosedyren³ og ut fra følgende betraktninger:

- 1) Uhindret tilgang i hele Unionen til nettbaserte innholdstjenester som lovlig leveres til forbrukerne i deres bostedsstat, er viktig for et vel fungerende indre marked og effektiv anvendelse av prinsippene om fri bevegelse for personer og tjenester. Ettersom det indre marked består av et område uten indre grenser som blant annet bygger på fri bevegelse for personer og tjenester, er det nødvendig å sikre at forbrukerne kan bruke portable nettbaserte innholdstjenester som gir tilgang til innhold som musikk, spill, film, underholdningsprogrammer eller idrettsarrangementer ikke bare i sin bostedsstat, men også når de midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat i forbindelse med fritid, reise, forretningsreiser eller læringsmobilitet. Derfor bør hindringer som vanskeliggjør tilgang til og bruk av slike nettbaserte innholdstjenester i slike tilfeller fjernes.
- 2) Den teknologiske utviklingen som har ført til økt bruk av bærbare innretninger, f.eks. bærbare datamaskiner, nettbrett og smarttelefoner, forenkler i stadig større grad bruken av

nettbaserte innholdstjenester ved å gjøre dem tilgjengelige, uavhengig av hvor forbrukerne befinner seg. Forbrukerne etterspør i raskt økende grad tilgang til innhold og nyskapende nettbaserte tjenester, ikke bare i sin bostedsstat, men også når de midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat.

- 3) Forbrukerne inngår i økende omfang avtaler med tjenestetilbydere om levering av nettbaserte innholdstjenester. Forbrukere som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, kan imidlertid ofte miste tilgangen til og derfor ikke fortsette å bruke nettbaserte innholdstjenester som de lovlig har skaffet seg tilgangsstrett til å bruke i sin bostedsstat.
- 4) Det finnes en rekke hindringer som vanskeliggjør levering av nettbaserte innholdstjenester til forbrukere som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat. Visse nettbaserte tjenester har innhold, for eksempel musikk, film eller underholdningsprogrammer, som er beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter i henhold til unionsretten. På det nåværende tidspunkt varierer hindringene for grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester fra én sektor til en annen. Hindringene skyldes det faktum at rettighetene for overføring av innhold som er beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter, for eksempel audiovisuelle verk, ofte er omfattet av territorielle lisenser, samt at tilbydere av nettbaserte innholdstjenester kan velge å levere disse tjenestene bare på bestemte markeder.
- 5) Det samme gjelder for innhold, for eksempel idrettsarrangementer, som ikke er beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter i henhold til unionsretten, men som kan være beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter i henhold til annen særskilt nasjonal lovgivning, og som ofte også ofte er lisensiert av arrangører av slike arrangementer eller til-

¹ EUT C 264 av 20.7.2016, s. 86.

² EUT C 240 av 1.7.2016, s. 72.

³ Europaparlamentets holdning av 18. mai 2017 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 8. juni 2017.

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

bys av tilbydere av nettbaserte innholdstjenester på territorielt grunnlag. Overføring av slikt innhold av kringkastingsforetak er beskyttet av nærstående rettigheter til opphavsretten som er harmonisert på unionsplan. Dessuten omfatter overføring av slikt innhold ofte elementer som er beskyttet av opphavsrett, for eksempel musikk, videosekvenser ved innledningen eller avslutningen, eller grafikk. Visse aspekter ved overføring av slikt innhold, særlig dem som gjelder kringkasting av begivenheter av vesentlig samfunnsmessig betydning samt korte nyhetsinnslag om begivenheter av stor interesse for allmennheten, er harmonisert ved europaparlaments- og rådsdirektiv 2010/13/EU⁴. Endelig omfatter audiovisuelle medietjenester som definert i direktiv 2010/13/EU, tjenester som gir tilgang til innhold som idrettsarrangementer eller nyhets- eller aktualitetsprogrammer.

- 6) I stadig større grad markedsføres nettbaserte innholdstjenester i pakker der innhold som ikke er beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter, ikke kan skilles fra innhold som er beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter, uten i vesentlig grad å redusere verdien av den tjenesten som leveres til forbrukerne. Dette gjelder særlig for innhold med merverdi som idrettsarrangementer eller andre hendelser av vesentlig interesse for forbrukerne. For å gjøre det mulig for tilbydere av nettbaserte innholdstjenester å gi forbrukerne full tilgang til deres nettbaserte innholdstjenester når forbrukerne midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, er det absolutt nødvendig at denne forordning også omfatter slikt innhold som brukes av nettbaserte innholdstjenester, og derfor at den får anvendelse på audiovisuelle medietjenester som definert i direktiv 2010/13/EU, samt på kringkastingsforetaks overføringer i sin helhet.
- 7) Rettighetene til verk som er beskyttet av opphavsrett og arbeider som er beskyttet av nærstående rettigheter («verk og andre beskyttede arbeider») er blant annet harmonisert i europaparlaments- og rådsdirektiv 96/9/EF⁵,

2001/29/EF⁶, 2006/115/EF⁷ og 2009/24/EF⁸. Bestemmelsene i internasjonale avtaler på området opphavsrett og nærstående rettigheter som Unionen har inngått, særlig avtalen om handelsrelaterte sider ved immaterialrettigheter gjengitt i vedlegg 1C til avtalen om opprettelse av Verdens handelsorganisasjon av 15. april 1994, WIPO-traktaten om opphavsrett av 20. desember 1996, og WIPO-traktaten om framføringer og fonogrammer av 20. desember 1996, med endringer, utgjør en integrert del av Unionens rettsorden. I den grad det er mulig, bør unionsretten tolkes på en måte som er i samsvar med folkeretten.

- 8) Det er av avgjørende betydning at tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som bruker verk eller andre beskyttede arbeider, f.eks. bøker, audiovisuelle verk, innspilt musikk eller kringkasting, har rett til å bruke slikt innhold på de relevante territoriene.
- 9) Overføring fra tilbydere av nettbaserte innholdstjenester av innhold som er beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter, krever tillatelse fra relevante rettighetshavere som opphavsmenn, utøvende kunstnere, produsenter eller kringkastingsforetak når det gjelder innhold som inngår i overføringen. Dette er også tilfelle når slik overføring finner sted for å gi en forbruker mulighet til å foreta en nedlasting for å kunne bruke en nettbasert innholdstjeneste.
- 10) Det er ikke alltid mulig å skaffe lisens for relevante rettigheter, særlig når lisens til innholdsrettighetene er meddelt på eksklusivt grunnlag. For å sikre at territoriell enerett overholdes effektivt, er det ofte slik at tilbydere av nettbaserte innholdstjenester i sine lisensavtaler med rettighetshavere, herunder kringkastingsforetak eller arrangører, forplikter seg til å hindre at deres abonnenter får tilgang til og bruker tjenestene utenfor det territoriet som tilbyderne innehar lisens for. Slike avtalemessige begrensninger som er pålagt tilbydere, krever at de treffer tiltak som å nekte tilgang til tjenestene fra IP-adresser som ligger uten-

⁴ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2010/13/EU av 10. mars 2010 om samordning av visse bestemmelser om tilbud av audiovisuelle medietjenester, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene (direktivet om audiovisuelle medietjenester) (EUT L 95 av 15.4.2010, s. 1).

⁵ Europaparlaments- og rådsdirektiv 96/9/EF av 11. mars 1996 om rettslig vern av databaser (EFT L 77 av 27.3.1996, s. 20).

⁶ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/29/EF av 22. mai 2001 om harmonisering av visse sider ved opphavsrett og nærstående rettigheter i informasjonssamfunnet (EFT L 167 av 22.6.2001, s. 10).

⁷ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/115/EF av 12. desember 2006 om utleie- og utlånsrett og om visse opphavsrettsbeslektede rettigheter på området immaterialrett (EUT L 376 av 27.12.2006, s. 28).

⁸ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/24/EF av 23. april 2009 om rettsleg vern av datamaskinprogram (EUT L 111 av 5.5.2009, s. 16).

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

for det aktuelle territoriet. En av hindringene for grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester er derfor de avtalene som inngås mellom tilbydere av nettbaserte innholdstjenester og deres abonnenter, som gjenspeiler klausulene om territoriell begrensning i avtalene inngått mellom disse tilbyderne og rettighetshaverne.

- 11) Det bør tas hensyn til rettspraksisen til Den europeiske unions domstol når målet om vern av immaterialrettigheter skal veies opp mot de grunnleggende frihetene som garanteres ved traktaten om Den europeiske unions virkeområde (TEUV).
- 12) Derfor er formålet med denne forordning å tilpasse den harmoniserte rettslige rammen for opphavsrett og nærstående rettigheter og fastsette en felles metode for levering av nettbaserte innholdstjenester til abonnenter som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, ved å fjerne hindringer for grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester som leveres lovlig. Denne forordning bør sikre grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i alle aktuelle sektorer og dermed gi forbrukerne en ytterligere metode for å få lovlig tilgang til nettinhold, uten at det berører det høye beskyttelsesnivået som opphavsrett og nærstående rettigheter i Unionen garanterer, uten å endre eksisterende lisensieringsmodeller, for eksempel territoriale lisenser, og uten at det berører eksisterende finansieringsordninger. Begrepet grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester bør holdes atskilt fra grensekryssende tilgang til nettbaserte innholdstjenester som leveres i en annen medlemsstat enn forbrukerens bostedsstat, som ikke er omfattet av denne forordning.
- 13) Gitt de unionsrettslige virkemidlene som finnes innenfor skattlegging, er det nødvendig å unnta skattlegging fra denne forordnings virkeområde. Denne forordning bør ikke berøre anvendelsen av noen bestemmelse i forbindelse med skattlegging.
- 14) Denne forordning definerer flere begreper som er nødvendige for dens anvendelse, herunder bostedsstat. Bostedsstaten bør bestemmes idet det tas hensyn til målene med denne forordning og nødvendigheten av å sikre ensartet anvendelse av den i Unionen. Definisjonen av bostedsstat innebærer at abonnenten har faktisk eller varig bosted i denne medlemsstaten. En tilbyder av nettbaserte innholdstjenester som har kontrollert bostedsstaten i samsvar med denne forordning, bør for denne forordnings formål kunne anta at bostedsstaten i henhold til kontrollen er abonnentens eneste bostedsstat. Tilbyderne bør ikke være forpliktet til å kontrollere om deres abonnenter også er abonnenter av en nettbasert innholdstjeneste i en annen medlemsstat.
- 15) Denne forordning bør få anvendelse på nettbaserte innholdstjenester som tilbyderne, etter å ha innhentet de relevante rettighetene fra rettighetshaverne på et gitt territorium, leverer til sine abonnenter på grunnlag av en kontrakt, uavhengig av metode, herunder strømming, nedlasting, gjennom applikasjoner eller enhver annen måte som tillater bruk av dette innholdet. I denne forordning bør termen kontrakt antas å omfatte enhver avtale mellom en tilbyder og en abonnent, herunder enhver ordning der abonnenten godtar tilbyderens vilkår for levering av nettbaserte innholdstjenester, enten mot eller uten betaling. En registrering med henblikk på å motta innholdsvarsler eller bare en godkjenning av HTML-informasjonskapsler bør ikke anses som en kontrakt om levering av nettbaserte innholdstjenester for denne forordnings formål.
- 16) En nettbasert tjeneste som ikke er en audiovisuell medietjeneste som definert i direktiv 2010/13/EU, og som bruker verk, andre beskyttede arbeider eller overføringer fra kringkastingsforetak utelukkende på en underordnet måte, bør ikke omfattes av denne forordning. Slike tjenester omfatter nettsteder som bruker verk eller andre beskyttede arbeider utelukkende på en underordnet måte, for eksempel grafiske elementer eller musikk som brukes som bakgrunn, der hovedformålet med slike nettsteder for eksempel er salg av varer.
- 17) Denne forordning bør få anvendelse bare på nettbaserte innholdstjenester som abonnenter effektivt kan få tilgang til og bruke i sin bostedsstat, uten å være begrenset til et bestemt sted, idet det ikke er hensiktsmessig å kreve at tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som ikke tilbyr portable nettbaserte innholdstjenester i abonnentens bostedsstat, skal gjøre dette over landegrensene.
- 18) Denne forordning bør få anvendelse på nettbaserte innholdstjenester som leveres mot betaling av penger. Tilbydere av slike tjenester er i stand til å kontrollere abonnentenes bostedsstat. Retten til å bruke en nettbasert

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

innholdstjeneste bør anses som å være ervervet mot betaling av penger, uavhengig av om slik betaling skjer direkte til tilbyderer av den nettbaserte innholdstjenesten eller til en annen part, for eksempel en tilbyder som tilbyr en pakke som kombinerer en elektronisk kommunikasjonstjeneste og en nettbasert innholdstjeneste som drives av en annen tilbyder. I denne forordning bør betaling av et obligatorisk gebyr for offentlige kringkastings-tjenester ikke anses som betaling av penger for en nettbasert innholdstjeneste.

- 19) Tilbydere av nettbaserte innholdstjenester bør ikke pålegge sine abonnenter ytterligere kostnader for levering av grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i samsvar med denne forordning. Det er imidlertid mulig at abonnentene for å få tilgang til og bruke nettbaserte innholdstjenester i andre medlemsstater enn sin bostedsstat, vil måtte betale gebyrer til operatører av elektroniske kommunikasjonsnett som brukes til å få tilgang til slike tjenester.
- 20) Tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som leveres uten betaling av penger, kontrollerer som regel ikke abonnentenes bostedsstat. Dersom slike nettbaserte innholdstjenester tas med i denne forordnings virkeområde, vil det innebære en betydelig endring i måten disse tjenestene leveres på, og omfatte uforholdsmessige kostnader. Dersom imidlertid disse tjenestene unntas fra denne forordnings virkeområde, vil det innebære at tilbydere av slike tjenester ikke vil kunne dra nytte av den rettslige ordningen som er fastsatt i denne forordning, og som gjør det mulig for tilbydere av nettbaserte innholdstjenester å tilby grensekryssende portabilitet av slike tjenester, selv om de beslutter å investere i metoder som gjør at de kan kontrollere abonnentenes bostedsstat. Tilsvarende bør tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som leveres uten betaling av penger, kunne velge å bli omfattet av denne forordnings virkeområde, forutsatt at de oppfyller kravene til kontroll av abonnentenes bostedsstat. Dersom slike tilbydere benytter denne muligheten, bør de overholde de samme forpliktelsene som i henhold til denne forordning er pålagt tilbyderne av nettbaserte innholdstjenester som leveres mot betaling av penger. Videre bør de i rimelig tid underrette abonnentene, de aktuelle innehaverne som har opphavsrett og nærstående rettigheter og de aktuelle innehaverne som har andre innholdsrettigheter i den nettbaserte innholds-

tjenesten, om sin beslutning om å benytte denne muligheten. Slike opplysninger kan gis på tilbyderens nettsted.

- 21) For å sikre grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester er det nødvendig å kreve at tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som er omfattet av denne forordning, gjør det mulig for abonnenter å bruke slike tjenester i den medlemsstaten der de midlertidig oppholder seg på samme måte som i sin bostedsstat. Abonnentene skal ha tilgang til nettbaserte innholdstjenester som tilbyr samme innhold på samme område og samme antall enheter for det samme antall brukere og med samme funksjonsområde som det som tilbys i deres bostedsstat. Det er viktig at forpliktelsen til å levere grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester er obligatorisk, og partene bør derfor ikke kunne utelukke den, gi unntak fra den eller endre dens virkning. Ethvert tiltak fra en tilbyder som vil hindre abonnenten i å få tilgang til eller bruke tjenesten mens abonnenten midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, for eksempel begrensninger av tjenestens funksjonalitet eller kvaliteten den leveres med, bør anses som en omgåelse av forpliktelsen til å levere grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester, og er derfor i strid med denne forordning.
- 22) Krav om at levering av nettbaserte innholdstjenester til abonnenter som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, skal være av samme kvalitet som i bostedsstaten, kan medføre høye kostnader for tilbyderne av nettbaserte innholdstjenester og dermed for abonnentene. Denne forordning bør derfor ikke kreve at tilbydere skal sikre en leveringskvalitet på slike tjenester som ville være bedre enn den kvaliteten som er tilgjengelig via den lokale nettilgangen som velges av en abonnent som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat. I slike tilfeller skal tilbyderer ikke være ansvarlig dersom leveringskvaliteten på tjenesten er lavere. Dersom tilbyderer likevel uttrykkelig garanterer en viss leveringskvalitet til abonnenter som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat, bør den være bundet av denne garantien. På grunnlag av de opplysningene tilbyderen har, bør tilbyderer på forhånd gi sine abonnenter informasjon om leveringskvaliteten på en nettbasert innholdstjeneste i en annen medlemsstat enn deres bostedsstat, særlig det faktum at leveringskvaliteten kan

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

avvike fra den som anvendes i deres bostedsstat. Tilbyderen bør ikke være forpliktet til aktivt å søke informasjon om leveringskvaliteten på en tjeneste i andre medlemsstater enn abonnentens bostedsstat. De relevante opplysningene kan gis på tilbyderens nettsted.

23) For å sikre at leverandører av nettbaserte innholdstjenester som er omfattet av denne forordning, overholder forpliktelsen til å levere grensekryssende portabilitet av sine tjenester uten å erverve de relevante rettighetene i en annen medlemsstat, er det nødvendig å fastsette at disse tilbyderne alltid bør ha rett til å levere slike tjenester til abonnenter når de midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat. Dette bør oppnås ved å fastsette at levering av, tilgang til og bruk av slike nettbaserte innholdstjenester bør anses å finne sted i abonnentens bostedsstat. Denne rettslige ordningen bør få anvendelse utelukkende for det formål å sikre grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester. En nettbasert innholdstjeneste bør anses å bli levert lovlig dersom både tjenesten og innholdet leveres på lovlig måte i bostedsstaten. Denne forordning, særlig den rettslige ordningen som levering av, tilgang til og bruk av en nettbasert innholdstjeneste anses å foregå i henhold til i abonnentens bostedsstat, hindrer ikke en tilbyder i å gjøre det mulig for abonnenter også å få tilgang til og bruke innholdet som lovlig tilbys av tilbyderen i den medlemsstaten der abonnenten midlertidig oppholder seg.

24) Når det gjelder lisensiering av opphavsrett eller nærstående rettigheter, innebærer den rettslige ordningen fastsatt i denne forordning at relevant gjengivelse, offentlig framføring og tilgjengeliggjøring av verk og andre beskyttede arbeider, samt uttrekk eller gjenbruk i forbindelse med databaser som er beskyttet av sui generis-rett, som forekommer når tjenesten leveres til abonnenter når de midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, bør anses å forekomme i abonnentens bostedsstat. Tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som omfattes av denne forordning, bør derfor anses å foreta slike handlinger på grunnlag av de respektive tillatelsene fra vedkommende rettighetshavere i sine abonnenters bostedsstat. Hver gang tilbyderne har rett til å foreta offentlig framføring eller gjengivelse i sine abonnenters bostedsstat på grunnlag av en tillatelse fra vedkommende rettighetshavere, bør abonnenter som

midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, kunne få tilgang til og bruke tjenesten, og om nødvendig foreta all relevant gjengivelse, for eksempel nedlasting, som de ville hatt rett til i sin bostedsstat. Levering av en nettbasert innholdstjeneste fra tilbydere til abonnenter som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat, og tilgang til og bruk av tjenesten fra slike abonnenter i samsvar med denne forordning, bør ikke utgjøre et inngrep i opphavsrett eller nærstående rettigheter eller andre rettigheter som gjelder levering av, tilgang til og bruk av den nettbaserte innholdstjenesten.

25) Tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som omfattes av denne forordning, bør ikke holdes ansvarlige for overtredelse av kontraktsbestemmelser som er strid med forpliktelsen om å gjøre det mulig for sine abonnenter å bruke slike tjenester i den medlemsstaten der de midlertidig oppholder seg. Derfor bør klausuler i kontrakter som er utformet for å forby eller begrense grensekryssende portabilitet av slike nettbaserte innholdstjenester, ikke kunne håndheves. Tilbyderne og rettighetshaverne til rettigheter som er relevante for leveringen av nettbaserte innholdstjenester, bør ikke kunne omgå anvendelsen av denne forordning ved å velge en tredjestats lovgivning som gjeldende lovgivning for kontrakter seg imellom. Det samme bør gjelde for kontrakter som inngås mellom tilbydere og abonnenter.

26) Denne forordning bør gjøre det mulig for abonnenter å benytte nettbaserte innholdstjenester som de har tegnet abonnement på i bostedsstaten, når de midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat. Abonnentene bør være berettiget til grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester bare dersom de er bosatt i en medlemsstat i Unionen. Derfor bør denne forordning pålegge tilbydere av nettbaserte innholdstjenester å bruke rimelige, forholdsmessige og effektive metoder til å kontrollere sine abonnenters bostedsstat. For dette formål bør tilbyderne bruke de kontrollmetodene som er angitt i denne forordning. Dette utelukker ikke at det kan inngås avtale mellom tilbydere og rettighetshavere om disse kontrollmetodene innenfor rammen av denne forordning. Målet med den angitte listen er å gi rettssikkerhet med hensyn til de kontrollmetodene som skal brukes av tilbyderne, samt å begrense forstyrrelser av abonnentenes personvern. I hvert enkelt til-

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

felle bør det tas hensyn til hvor effektiv og forholdsmessig en bestemt kontrollmetode er i en bestemt medlemsstat og for en bestemt type nettbasert innholdstjeneste. Med mindre abonnentens bostedsstat kan kontrolleres med tilstrekkelig sikkerhet på grunnlag av én enkelt kontrollmetode, bør tilbyderne basere seg på to kontrollmetoder. I tilfeller der tilbyderen har rimelig grunn til tvil om abonnentens bostedsstat, bør tilbyderen kunne foreta ny kontroll av abonnentens bostedsstat. Tilbyderen bør gjennomføre de nødvendige tekniske og organisatoriske tiltak som kreves i henhold til gjeldende personvernregler når det gjelder personopplysninger som samles inn med henblikk på kontroll av abonnentens bostedsstat i henhold til denne forordning. Eksempler på slike tiltak omfatter åpen informasjon til privatpersoner om metodene som brukes til og formålet med kontrollen, samt egnede sikkerhetstiltak.

- 27) For å kunne kontrollere abonnentens bostedsstat bør tilbyderen av en nettbasert innholdstjeneste om mulig basere seg på opplysninger som tilbyderen har, for eksempel fakturaopplysninger. Når det gjelder avtaler som er inngått før anvendelsesdatoen for denne forordning, og når det gjelder kontrollen som utføres ved fornyelse av en kontrakt, bør tilbyderen bare kunne be abonnenten om å gi nødvendige opplysninger for å kontrollere abonnentens bostedsstat dersom dette ikke kan fastslås på grunnlag av opplysninger som tilbyderen allerede har.
- 28) Kontroll av IP-adresse utført i henhold til denne forordning, skal skje i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF⁹ og 2002/58/¹⁰EF. Dessuten, når det gjelder kontroll av abonnentens bostedsstat, er det ikke abonnentens nøyaktige oppholdssted som er viktig, men heller fra hvilken medlems-

stat abonnenten har tilgang til tjenesten. Derfor bør verken data om abonnentens nøyaktige oppholdssted eller andre personopplysninger samles inn eller behandles for dette formål. Dersom tilbyderen har rimelig grunn til tvil om abonnentens bostedsstat og utfører en kontroll av IP-adresse for å kontrollere bostedsstaten, bør formålet med slik kontroll utelukkende være å fastslå om abonnenten har tilgang til eller bruker den nettbaserte innholdstjenesten innenfor eller utenfor bostedsstaten. I slike tilfeller bør data fra kontroll av IP-adresser bare innsamles i binærformat og i samsvar med gjeldende personvernregler. Tilbyderen bør ikke gå ut over dette detaljnivået.

- 29) En innehaver av opphavsrett, nærstående rettigheter til opphavsretten eller andre innholdsrettigheter i en nettbasert innholdstjeneste, bør fortsatt kunne utøve sin avtalefrihet til å tillate levering av, tilgang til og bruk av slikt innhold i henhold til denne forordning, uten kontroll av bostedsstaten. Dette kan være særlig relevant når det gjelder for eksempel musikk og e-bøker. Hver rettighetshaver bør kunne treffe slike beslutninger på fritt grunnlag når de inngår kontrakter med tilbydere av nettbaserte innholdstjenester. Kontrakter mellom tilbydere og rettighetshavere bør ikke begrense rettighetshavernes muligheter til å trekke tilbake slik tillatelse, forutsatt at tilbyderen i rimelig tid gis varsel om dette. Tillatelsen gitt av en enkelt rettighetshaver fritar som sådan ikke tilbyderen fra forpliktelsen til å kontrollere abonnentens bostedsstat. Det er bare når alle innehavere av opphavsrett, nærstående rettigheter til opphavsretten eller andre innholdsrettigheter som brukes av tilbyderen, beslutter å tillate levering av, tilgang til og bruk av sitt innhold uten kontroll av abonnentens bostedsstat, at forpliktelsen til å kontrollere ikke bør få anvendelse, og kontrakten mellom tilbyderen og abonnenten av en nettbasert innholdstjeneste bør brukes til å fastslå sistnevntes bostedsstat. Alle andre aspekter ved denne forordning bør fortsatt gjelde i slike tilfeller.
- 30) Denne forordning respekterer grunnleggende rettigheter, og følger de prinsippene som er nedfelt i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter («pakten»). Denne forordning bør derfor tolkes og anvendes i samsvar med disse rettighetene og prinsippene, særlig retten til respekt for privatliv og familieliv, retten til vern av personopplysninger, retten til yttringsfrihet, frihet til å drive

⁹ Europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF av 24. oktober 1995 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger (EFT L 281 av 23.11.1995, s. 31). Direktiv 95/46/EF oppheves og erstattes med virkning fra 25. mai 2018 av europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2016/679 av 27. april 2016 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger samt om oppheving av direktiv 95/46/EF (generell personvernforordning) (EUT L 119 av 4.5.2016, s. 1).

¹⁰ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/58/EF av 12. juli 2002 om behandling av personopplysninger og personvern i sektoren for elektronisk kommunikasjon (direktivet om personvern og elektronisk kommunikasjon) (EFT L 201 av 31.7.2002, s. 37).

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

næringsvirksomhet samt eiendomsretten, herunder immaterialrett. All behandling av personopplysninger i henhold til denne forordning bør respektere grunnleggende rettigheter, herunder retten til respekt for privatliv og familieliv og retten til vern av personopplysninger i henhold til artikkel 7 og 8 i pakten, og det er av avgjørende betydning at slik behandling er i samsvar med direktiv 95/46/EF og 2002/58/EF. Særlig skal tilbydere av nettbaserte innholdstjenester sikre at all behandling av personopplysninger i henhold til denne forordning er nødvendig, rimelig og står i forhold til det relevante formålet. Dersom autentisering av en abonnent er tilstrekkelig til å levere tjenesten, bør identifikasjon av abonnenten ikke være nødvendig. Data som samles inn i henhold til denne forordning med henblikk på kontroll av bostedsstaten, bør ikke lagres av tilbyderen lenger enn det som er nødvendig for kontrollen. Slike data bør umiddelbart og irreversibelt destrueres når kontrollen er avsluttet. Dette berører imidlertid ikke lagring av data som er samlet inn for annet rettmessig formål, med forbehold for gjeldende personvernregler, herunder regler for lagring av slike data.

31) Kontrakter der innhold er lisensiert, inngås vanligvis for et relativt langt tidsrom. Følgelig, og for å sikre at alle forbrukere bosatt i Unionen kan nyte godt av grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester på lik linje med hensyn til tid og uten utilbørlig forsinkelse, bør denne forordning også få anvendelse på kontrakter som er inngått og rettigheter som er ervervet før dens anvendelsesdato, dersom disse kontraktene og rettighetene er relevante for grensekryssende portabilitet av en nettbasert innholdstjeneste som leveres etter nevnte dato. En slik anvendelse av denne forordning er også nødvendig for å sikre like konkurransevilkår for tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som omfattes av denne forordning og driver virksomhet på det indre marked, særlig for små og mellomstore bedrifter, ved å gjøre det mulig for tilbydere som har inngått kontrakter med rettighetshavere for et langt tidsrom, å tilby sine abonnenter grensekryssende portabilitet, uavhengig av tilbyderens evne til å reforhandle slike kontrakter. Dessuten bør en slik anvendelse av denne forordning sikre at når tilbyderne treffer de nødvendige tiltakene for grensekryssende portabilitet av sine tjenester, vil de kunne tilby slik portabilitet for alt sitt nettinhold. Dette bør

også gjelde for tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som tilbyr pakker som kombinerer elektroniske kommunikasjonstjenester og nettbaserte innholdstjenester. Endelig bør slik anvendelse av denne forordning også innebære at rettighetshaverne ikke trenger å reforhandle sine eksisterende lisensavtaler for å gjøre det mulig for tilbyderne å tilby grensekryssende portabilitet av sine tjenester.

32) Siden denne forordning vil få anvendelse på enkelte kontrakter som er inngått og rettigheter som er ervervet før dens anvendelsesdato, er det derfor også hensiktsmessig å fastsette en rimelig frist mellom denne forordnings ikrafttredelsesdato og dens anvendelsesdato, slik at rettighetshavere og tilbydere av nettbaserte innholdstjenester som er omfattet av denne forordning, kan treffe de tiltakene som er nødvendige for å tilpasse seg den nye situasjonen, samt å gjøre det mulig for tilbyderne å endre bruksvilkårene for sine tjenester. Endringer i bruksvilkårene for nettbaserte innholdstjenester som tilbys i pakker som kombinerer en elektronisk kommunikasjonstjeneste og en nettbasert innholdstjeneste som gjøres utelukkende for å oppfylle kravene i denne forordning, bør ikke medføre at abonnentene i henhold til nasjonal rett som innarbeider rammereglene for elektroniske kommunikasjonsnett og -tjenester, gis rett til å gå fra kontrakter om levering av slike elektroniske kommunikasjonstjenester.

33) Denne forordning tar sikte på å forbedre konkurransevnen ved å fremme nyskaping i nettbaserte innholdstjenester og tiltrekke flere forbrukere. Denne forordning bør ikke berøre anvendelsen av konkurransereglene, særlig artikkel 101 og 102 i TEUV. Reglene fastsatt i denne forordning, bør ikke brukes til å begrense konkurranse på en måte som er i strid med TEUV.

34) Denne forordning bør ikke berøre anvendelsen av europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/26/EU¹¹, særlig dets avdeling III. Denne forordning er forenlig med målet om å fremme lovlig tilgang til innhold som er beskyttet av opphavsrett eller nærstående rettigheter, samt til tilknyttede tjenester.

35) For å nå målet om å sikre grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester i

¹¹ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/26/EU av 26. februar 2014 om kollektiv forvaltning av opphavsrett og nærstående rettar og multiterritoriell lisensiering av rettar til musikkverk for bruk på nettet i den indre marknaden (EUT L 84 av 20.3.2014, s. 72).

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

Unionen bør det vedtas en forordning som kommer direkte til anvendelse i medlemsstatene. Dette er nødvendig for å sikre en ensartet anvendelse av reglene for grensekryssende portabilitet i alle medlemsstatene, og at de trer i kraft samtidig for alle nettbaserte innholdstjenester. Bare en forordning kan sikre den graden av rettssikkerhet som er nødvendig for å gi forbrukerne mulighet til fullt ut å dra nytte av grensekryssende portabilitet i hele Unionen.

- 36) Ettersom målet for denne forordning, som er å tilpasse den rettslige rammen slik at grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester kan tilbys i Unionen, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av forordningens omfang og virkninger bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går denne forordning ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå dette målet. Særlig påvirker denne forordning ikke i vesentlig grad hvordan rettighetene lisensieres og pålegger ikke rettighetshavere og tilbydere å reforhandle kontrakter. Videre krever denne forordning ikke at tilbyderne treffe tiltak for å sikre leveringskvaliteten på nettbaserte innholdstjenester utenfor abonnentenes bostedsstat. Endelig får denne forordning ikke anvendelse på tilbydere som tilbyr nettbaserte innholdstjenester uten betaling av penger, og som ikke benytter muligheten til å muliggjøre grensekryssende portabilitet av sine tjenester. Den pålegger derfor ikke uforholdsmessige kostnader.

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Artikkel 1

Formål og virkeområde

1. Ved denne forordning innføres en felles tilnærming i Unionen til grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester ved at det sikres at abonnenter av portable nettbaserte innholdstjenester som leveres lovlig i deres bostedsstat, kan få tilgang til og bruke disse tjenestene når de midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat.
2. Denne forordning får ikke anvendelse på skattlegging.

Artikkel 2

Definisjoner

I denne forordning menes med:

- 1) «abonnet» en forbruker som på grunnlag av en kontrakt om levering av en nettbasert innholdstjeneste inngått med en tilbyder, uavhengig av om det er mot betaling av penger eller uten slik betaling, har rett til å få tilgang til og bruke slike tjenester i bostedsstaten,
- 2) «forbruker» enhver fysisk person som i forbindelse med kontrakter som omfattes av denne forordning, handler for formål som ikke er knyttet til vedkommendes forretnings-, industri-, håndverks- eller yrkesvirksomhet,
- 3) «bostedsstat» staten, bestemt på grunnlag av artikkel 5, der abonnenten har faktisk og varig bosted,
- 4) «midlertidig opphold i en medlemsstat» at man oppholder seg i en annen medlemsstat enn sin bostedsstat i et begrenset tidsrom,
- 5) «nettbasert innholdstjeneste» en tjeneste som definert i artikkel 56 og 57 i TEUV, som en tilbyder lovlig tilbyr abonnenter i deres bostedsstat i henhold til avtalte vilkår og på nettet, som er portabel, og som er
  - i) en audiovisuell medietjeneste som definert i artikkel 1 bokstav a) i direktiv 2010/13/EU, eller
  - ii) en tjeneste hvis viktigste funksjon er levering av, tilgang til og bruk av verk, andre beskyttede arbeider eller overføringer fra kringkastingsforetak, uavhengig av om det skjer lineært eller på bestilling,
- 6) «portabel» en egenskap ved en nettbasert innholdstjeneste der abonnentene effektivt kan få tilgang til og bruke den nettbaserte innholdstjenesten i sin bostedsstat uten å være begrenset til å befinne seg på et bestemt sted.

Artikkel 3

Forpliktelse til å muliggjøre grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester

1. Tilbyderen av en nettbasert innholdstjeneste som leveres mot betaling av penger, skal gjøre det mulig for en abonnent som midlertidig oppholder seg i en medlemsstat, å få tilgang til og bruke den nettbaserte innholdstjenesten på samme måte som i bostedsstaten, herunder ved å gi tilgang til samme innhold på samme område og samme antall enheter for det samme antall brukere og med samme funksjonsområde.

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

2. Tilbyderen skal ikke pålegge abonnenten ytterligere kostnader for tilgang til og bruk av den nettbaserte innholdstjenesten i henhold til nr. 1.
3. Forpliktelsen fastsatt i nr. 1, skal ikke omfatte noe kvalitetskrav til levering av en nettbasert innholdstjeneste som tilbyderen er underlagt når den leverer denne tjenesten i bostedsstaten, med mindre noe annet uttrykkelig er avtalt mellom tilbyderen og abonnenten.
Tilbyderen skal ikke treffe tiltak for å redusere leveringskvaliteten på den nettbaserte innholdstjenesten når den leverer den nettbaserte innholdstjenesten i samsvar med nr. 1.
4. Tilbyderen skal på grunnlag av de opplysningene den har, gi abonnenten opplysninger om leveringskvaliteten på den nettbaserte innholdstjenesten som leveres i samsvar med nr. 1. Opplysningene skal gis til abonnenten før den nettbaserte innholdstjenesten leveres i samsvar med nr. 1, og på en måte som er tilstrekkelig og forholdsmessig.

Artikkel 4

Sted for levering av, tilgang til og bruk av nettbaserte innholdstjenester

Levering av en nettbasert innholdstjeneste i henhold til denne forordning til en abonnent som midlertidig oppholder seg i en annen medlemsstat, samt abonnentens tilgang til og bruk av denne tjenesten, skal anses å finne sted utelukkende i abonnentens bostedsstat.

Artikkel 5

Kontroll av bostedsstat

1. Ved inngåelse og fornyelse av en kontrakt om levering av en nettbasert innholdstjeneste som leveres mot betaling av penger, skal tilbyderen kontrollere abonnentens bostedsstat ved hjelp av høyst to av følgende kontrollmetoder, og skal sikre at de metodene som brukes, er rimelige, forholdsmessige og effektive:
  - a) Et identitetskort, elektronisk identifikasjon, særlig slik som omfattes av ordningene for elektronisk identifikasjon meldt i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 910/2014¹², eller andre gyldige identitetsdokumenter som bekrefter abonnentens bostedsstat.

- b) Betalingsopplysninger, for eksempel abonnentens bankkontonummer eller kreditt- eller debetkortnummer.
- c) Stedet der det er installert en mottakerboks, en dekode eller en lignende innretning som brukes til levering av tjenester til abonnenten.
- d) Abonnentens betaling av en lisensavgift for andre tjenester i medlemsstaten, for eksempel allmennkringkasting.
- e) En kontrakt for levering av internett- eller telefontjenester eller en lignende kontrakt som knytter abonnenten til medlemsstaten.
- f) Registrering i lokalt valgmanntall, dersom de aktuelle opplysningene er offentlig tilgjengelige.
- g) Betaling av lokale skatter, dersom de aktuelle opplysningene er offentlig tilgjengelige.
- h) En regning for offentlige tjenester som knytter abonnenten til medlemsstaten.
- i) Abonnentens fakturaadresse eller postadresse.
- j) En erklæring fra abonnenten som bekrefter abonnentens adresse i medlemsstaten.
- k) Kontroll av en internettprotokolladresse (IP-adresse) for å identifisere medlemsstaten der abonnenten har tilgang til den nettbaserte innholdstjenesten.

Kontrollmetodene nevnt i bokstav i)-k), skal brukes bare sammen med kontrollmetodene nevnt i bokstav a)-h), med mindre postadressen nevnt i bokstav i), er angitt i et offentlig register som er offentlig tilgjengelig.

2. Dersom tilbyderen i løpetiden for kontrakten om levering av en nettbasert innholdstjeneste har rimelig grunn til tvil om abonnentens bostedsstat, kan tilbyderen gjenta kontrollen av abonnentens bostedsstat i samsvar med nr. 1. I et slikt tilfelle kan imidlertid kontrollmetoden i henhold til bokstav k) brukes som eneste metode. Data som følger av bruken av kontrollmetoden i henhold til bokstav k), skal samles inn bare i binærformat.
3. Tilbyderen skal ha rett til å be abonnenten om å gi nødvendige opplysninger for å fastslå abonnentens bostedsstat i samsvar med nr. 1 og 2. Dersom abonnenten unnlater å gi slike opplysninger, og det fører til at tilbyderen ikke er i stand til å kontrollere abonnentens bostedsstat, skal tilbyderen på grunnlag av denne forordning ikke gjøre det mulig for abonnenten å få tilgang til eller bruke den nettbaserte innholdstjenesten når abonnenten midlertidig oppholder seg i en medlemsstat.

¹² Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 910/2014 av 23. juli 2014 om elektronisk identifikasjon og pålitelighets-tjenester for elektroniske transaksjoner i det indre marked og om oppheving av direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 av 28.8.2014, s. 73).

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

4. Innehavere av opphavsrett eller nærstående rettigheter, eller de som innehar andre innholdsrettigheter i en nettbasert innholdstjeneste, kan tillate levering av, tilgang til og bruk av sitt innhold i henhold til denne forordning uten kontroll av bostedsstat. I slike tilfeller skal kontrakten mellom tilbyderen og abonnenten for levering av en nettbasert innholdstjeneste være tilstrekkelig til å fastslå abonnentens bostedsstat.

Innehavere av opphavsrett eller nærstående rettigheter, eller de som innehar andre innholdsrettigheter i en nettbasert innholdstjeneste, skal ha rett til å trekke tilbake tillatelsen som er gitt i henhold til første ledd, forutsatt at tilbyderen i rimelig tid gis varsel om dette.

5. Kontrakten mellom tilbyderen og innehaverne av opphavsrett eller nærstående rettigheter eller de som innehar andre innholdsrettigheter i en nettbasert innholdstjeneste, skal ikke begrense muligheten for slike rettighetshavere til å trekke tilbake tillatelsen nevnt i nr. 4.

Artikkel 6

Grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester som leveres uten betaling av penger

1. Tilbyderen av en nettbasert innholdstjeneste som leveres uten betaling av penger, kan beslutte å gjøre det mulig for sine abonnenter som midlertidig oppholder seg i en medlemsstat, å få tilgang til og bruke den nettbaserte innholdstjenesten under forutsetning av at tilbyderen kontrollerer abonnentens bostedsstat i samsvar med denne forordning.
2. Tilbyderen skal underrette sine abonnenter, de aktuelle innehaverne som har opphavsrett og nærstående rettigheter og de aktuelle innehaverne som har andre innholdsrettigheter i den nettbaserte innholdstjenesten, om sin beslutning om å levere den nettbaserte innholdstjenesten i samsvar med nr. 1, før den leverer denne tjenesten. Opplysningene skal gis på en måte som er tilstrekkelig og forholdsmessig.
3. Denne forordning får anvendelse på tilbydere av en nettbasert innholdstjeneste i samsvar med nr. 1.

Artikkel 7

Kontraktsbestemmelser

1. Alle kontraktsbestemmelser, herunder mellom tilbydere av nettbasert innholdstjenester

og innehavere av opphavsrett eller nærstående rettigheter eller de som innehar andre innholdsrettigheter i nettbaserte innholdstjenester, samt mellom slike tilbydere og deres abonnenter, som er i strid med denne forordning, herunder slike som forbyr grensekryssende portabilitet av nettbaserte innholdstjenester eller begrenser slik portabilitet til et bestemt tidsrom, skal ikke kunne håndheves.

2. Denne forordning får anvendelse uavhengig av hvilken lovgivning som får anvendelse på kontrakter inngått mellom tilbydere av nettbaserte innholdstjenester og innehavere av opphavsrett eller nærstående rettigheter eller de som innehar andre innholdsrettigheter i nettbaserte innholdstjenester, eller på kontrakter inngått mellom slike tilbydere og deres abonnenter.

Artikkel 8

Vern av personopplysninger

1. Behandling av personopplysninger som foretas innenfor rammen av denne forordning, herunder særlig i forbindelse med kontroll av abonnentens bostedsstat i henhold til artikkel 5, skal gjennomføres i samsvar med direktiv 95/46/EF og 2002/58/EF. Særlig skal bruken av kontrollmetoder i samsvar med artikkel 5 og enhver behandling av personopplysninger i henhold til denne forordning, begrenses til det som er nødvendig og forholdsmessig for å oppnå dens formål.
2. Data som samles inn i henhold til artikkel 5, skal brukes utelukkende til kontroll av abonnentens bostedsstat. De skal ikke sendes, overføres, deles, lisensieres eller på annen måte overføres eller avdekkes til innehavere av opphavsrett eller nærstående rettigheter, eller til de som har andre innholdsrettigheter i nettbaserte innholdstjenester, eller til noen tredjemann.
3. Data som samles inn i henhold til artikkel 5, skal ikke lagres av tilbyderen av en nettbasert innholdstjeneste lenger enn det som er nødvendig for å gjennomføre en kontroll av en abonnents bostedsstat i henhold til artikkel 5 nr. 1 eller 2. Ved avslutningen av hver kontroll skal dataene umiddelbart og irreversibelt destrueres.

Artikkel 9

Anvendelsen av eksisterende kontrakter og ervervede rettigheter

1. Denne forordning får også anvendelse på kontrakter som er inngått og rettigheter som er

Endringer i åndsverkloven mv. (portabilitet av nettbaserte innholdstjenester mv.) og samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 158/2018 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) 2017/1128 (portabilitetsforordningen)

ervert før forordningens anvendelsesdato, dersom de er relevante for levering av, tilgang til og bruk av en nettbasert innholdstjeneste i samsvar med artikkel 3 og 6 etter nevnte dato.

2. Innen 2. juni 2018 skal tilbyderer av en nettbasert innholdstjeneste som leveres mot betaling av penger, i samsvar med denne forordning kontrollere bostedsstaten til de abonnentene som inngikk kontrakter om levering av nettbaserte innholdstjenester før nevnte dato.

Innen to måneder etter den datoen da tilbyderer av en nettbasert innholdstjeneste som leveres uten betaling av penger, første gang leverer tjenesten i samsvar med artikkel 6, skal tilbyderer i samsvar med denne forordning kontrollere bostedsstaten til de abonnentene som har inngått kontrakter om levering av den nettbaserte innholdstjenesten før nevnte dato.

Artikkel 10

Gjennomgåelse

Innen 2. april 2021 og deretter ved behov, skal Kommisjonen vurdere anvendelsen av denne forordning i lys av den juridiske, teknologiske og økonomiske utvikling, og skal avgi rapport for Europaparlamentet og Rådet om dette.

Rapporten nevnt i første ledd, skal blant annet omfatte en vurdering av anvendelsen av metodene som brukes ved kontroll av bostedsstat nevnt i artikkel 5, idet det tas hensyn til nyutviklede teknologier, industristandarder og metoder, og om nødvendig en vurdering av behovet for en revisjon. Rapporten skal legge særlig vekt på virkningen av denne forordning på små og mellomstore bedrifter og på vern av personopplysninger. Kommisjonens rapport skal eventuelt ledsages av et forslag til regelverk.

Artikkel 11

Sluttbestemmelser

1. Denne forordning trer i kraft den 20. dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.
2. Den får anvendelse fra 1. april 2018.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Strasbourg 14. juni 2017.

For Europaparlamentet

A. Tajani

President

For Rådet

H. Dalli

Formann

